ప్రాణాలు దక్కితే చాలు

జీజ్

సిగరెట్ అంటించి, సోఫాలో జారగిలబడి, పరిశోధన ఎక్కణ్ణించి ప్రారంభించాలో ఎలా ప్రారంభించాలో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాను.

బాత్‌రూంలో నా అసిస్టెంట్ సార్జంట్ డేవిడ్ స్నానం చేస్తున్నట్టు నీళ్ళశబ్దం వినిపిస్తోంది.

అది బంగ్లాదేశ్ రాజధాని ఢాకాలోని, రా హెజన్నత్ అనే పెద్ద హోటల్లోని గది! అత్యంత ప్రమాదకరమైన ఒక మిషన్ మీద భారత స్పెషల్ బ్రాంచ్ తరఫున మేమక్కడికి పంపబడ్డాం.

వంగబంధు షేక్ ముజీబుర్రహమాన్ కుటుంబాన్ని కిరాతకంగా హత్యచేసిన మేజర్ దలీమ్ కూటమి, బాంకాక్

పారిపోయి, బంగ్లాదేశ్ కొత్త ప్రభుత్వం ఏర్పడ్డాక మళ్ళీ తిరిగి వచ్చింది. ఆ కిరాతకులకి భారతదేశం మీద ద్వేషభావం, పాకిస్థాన్ పట్ల సానుభూతి ఉన్నాయని అందరికీ తెలిసిందే.

కొత్తగా ఏర్పడ్డ బంగ్లాదేశ్ ప్రభుత్వానికూడా మనపట్ల అట్టే సద్భావం ఉన్నట్టు కనిపించదు. అక్కడి రాచరికం మనకి విరుద్ధంగా ఎప్పుడే నిర్ణయం తీసుకుంటుందో ఎవ్వరూ ఊహించలేకుండా ఉన్నారు.

ఆ కొత్త ప్రభుత్వానికి మనపట్ల లోలోన ఉన్న నిజమైన ఆలోచనలూ, నిర్ణయాలూ ఎటువంటివో రహస్యంగా కూపీతీసి రావడానికి, నాలుగు నెలల క్రితం కొమ్ములు తిరిగిన ఒక సి. బి. ఐ. ఏజెంట్‌ను ఢాకా పంపింది భారత దేశం. అతని పేరు ఆకాశ్!

భారతదేశంలో తయారైన రకరకాల గాజు సామగ్రిని బంగ్లాదేశ్‌లో అమ్మడానికి వచ్చిన వ్యాపారిగా కలకత్తా నించి స్టీమర్ ద్వారా చిట్టగాంగ్ జేరుకున్నాడు ఆకాశ్. తను నిజంగా ఒక వ్యాపారినని నమ్మించడానికి, తనవెంట తెచ్చిన గాజుసామగ్రిని ఢాకాలో ఉన్న ముస్తఫా గ్లాస్ ఎంపోరియం అనే కంపెనీకి అప్పజెప్పి, ఢాకాలో తిష్ట వేసేడు.

మూడు నెలలవరకూ తను క్షేమంగానే ఉన్నట్టు భారతదేశానికి సమాచారం అందింది. నెలరోజులనించీ అతనివద్దనించి ఎటువంటి సమాచారంలేదు. దాంతో సి. బి. ఐకి అతనిపట్ల తీవ్రమైన ఆందోళన బయలుదేరింది. ఎంత ప్రయత్నించినా అతనిగురించి ఏమీ తెలియలేదు. బంగ్లాదేశ్‌లో ఆకాశ్ సజీవంగా ఉన్నాడో లేదో కూడా

చిక్కలేదు.

ద్రాసు క్రయింబ్రాంచిలో పనిజేస్తున్న మమ్మల్ని త్కాలికంగా సి. బి. ఐలో సర్వీస్ ట్రాన్స్‌ఫర్ జేసి, త్తుగా అంతర్థానమైపోయిన ఆకాశ్ కాపీ తియ్యా కి బంగ్లాదేశ్ పంపించారు.

ాయంత్ర నాలుగ్గంటల ప్రాంతంలో సామాన్య ర యాత్రీకుల్లా ఢాకా ఏర్‌పోర్ట్‌లో దిగి, ఈ హోటల్ కున్నాం మేము.

తలుపు తెరిచిన చప్పుడు విని వెనక్కి చూసేను.

సార్జంట్ డేవిడ్ స్నానం ముగించి బైటికి వస్తున్నాడు. తో కలిసి ఎన్నో కేసుల్లో పనిజేసేడు డేవిడ్. మద్రాసు యింబ్రాంచి శాఖలో మమ్మల్ని ట్విన్ టైగర్స్ అని స్తారు. డేవిడ్ పట్ల నాకు పూర్తి విశ్వాసం ఉంది.

ఆకాశ్ అన్వేషణ ముస్తాఫా గ్లాస్ ఎంపోరియంనించి రంభించాలని నిశ్చయించుకున్నాను. బంగ్లాదేశ్‌లో సే ప్రతి అడుగూ, ఎంతో జాగ్రత్తగా తూచి తూచి య్యాలి. గూఢచర్యం జరుపుతున్నట్టు ఇక్కడి ప్రభు త్వానికి ఏమాత్రం అనుమానం వేసినా మమ్మల్ని కుక్కలని చంపినట్టు కాల్చి చంపవచ్చు. సార్జంట్, నేనూ కలిసి కట్టుగా కాక విడివిడిగా పని ప్రారంభించాలి.

భోజనం ముగించి, డేవిడ్‌ని అక్కడే ఉండి నాకోసం వెయిట్ జెయ్యమని చెప్పి సమయం వస్తే నన్ను నేను రక్షించుకోడానికి కావలసిన వస్తువులు కోటులోపలి జేబులో వేసుకుని, గదిలోంచి బైటపడ్డాను.

హోటల్ మెయిన్ గేటు దాటుతూ రిస్టువాచీ చూసు కున్నాను, రాత్రి ఏడుగంటలు. రోడ్డుమీద ఫ్లోరోసెంట్

లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో ఆగివున్న ఓ టాక్సీవేపు నడిచేను. డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చుని బీడీ కాలుస్తున్న డ్రైవర్ నన్ను చూడగానే తలుపు తెరిచి, "కథే జాబేన్ సాబ్?" (ఎక్కడికి వెళ్ళాలి సార్?) అడిగేడు బెంగాలీలో.

"గ్లాస్‌తో తయారైన కొన్ని వస్తువులు కొనాలి. ఏదైనా మంచి గ్లాస్ ఎంపోరియం తెలుసా నీకు?" అడిగేను బెంగాలీలోనే.

డ్రైవర్ తలూపేడు. "తెలును! ముస్తాఫా గ్లాస్ ఎంపోరియం. అక్కడు దొరకని గాజు వస్తువంటూ ఉండదు. కూర్చోండి!" అన్నాడు బాక్‌డోర్ తెరిచి పట్టుకుని.

టాక్సీ ఎక్కేను. పావుగంటలో ఆ షాప్‌ముందు ఆపేడు.

మీటర్ బిల్ పేజేసి లోనికి నడిచేను. క్షణం కళ్ళు జిగేల్‌మన్నాయి. షాప్ నిండా ఎటుచూసినా, రకరకాల రంగురంగుల గాజు వస్తువులు. చాలా పెద్ద షాపు అది. వచ్చేపోయే కస్టమర్స్‌తో సందడిగా ఉంది.

ఓ మూల ముగ్గురు యువతులు గ్యాస్ స్టవ్ మీద గాజు కడ్డీలు వేడిజేసి వాటికి చిత్రవిచిత్ర రూపాలు ఇస్తున్నారు. అటునడిచి వారి పనితనం చూస్తూ నిల్చున్నాను. వారిలో గుండ్రంగా, అందంగా దోర జాంపండులా వున్న ఓ అమ్మాయి తలెత్తి, నన్ను కాస్త పరీక్షగా చూసి, తిరిగి తన పనిలో మునిగిపోయింది.

ఇంతలో బ్లూ సూట్‌లోవున్న నలభైఏళ్ళ ఓ లావుపాటి వ్యక్తి వాళ్ళ దగ్గరికివచ్చి, బెంగాలీలో ఏవేవో ఇన్‌స్ట్రిక్షన్ ఇవ్వసాగేడు. ఆ అమ్మాయిలు ముగ్గురూ అతను చెప్పేది

ా వినయంగా తలలూపడాన్నిబట్టి, బహుశా అతనే ప్ యజమాని అయుంటాడని ఊహించేను.

అతను చెప్పడం ఆపి, నావైపుచూసి, ''వీరి పనితనం సి ఆనందిస్తున్నారా?'' అడిగేడు నవ్వుతూ.

తలూపేను. ''నా అంచనా సరైనదైతే ముస్తఫా రేకదూ?'' అడిగేను.

అతను క్షణం నన్ను పరీక్షగాచూసి తలూపి, ''ఔను! పరిచయం?'' అన్నాడు చెయ్యి ముందుకి చాపుతూ.

''రాజారెడ్డి అంటారు. భారత యాత్రీకుణ్ణి. మిమ్మల్ని ుసుకోడానికే ఇలా వచ్చేను'' అన్నాను అతనికి షేక్ ండ్ ఇస్తూ.

''చాలా సంతోషం! చెప్పండి. నావల్ల ఎటువంటి హాయం కావాలి?''

''నాలుగు నెలలక్రితం ఆకాశ్ అనే భారత వ్యాపారి, ా దేశంలో తయారైన గాజు వస్తువులు తెచ్చి మీకు మ్మేడుకదూ?'' అడిగేను.

''ఔను! ఏం?''

''అతను వ్యాపారరీత్యా ఈ దేశం వచ్చి, కొన్నా ళ్ళక్కడే ఉండి, వెళ్ళాలని నిశ్చయించేడుట. మూడు నెలలవరకూ భారతదేశంలోని అతని బంధుమిత్రులకి ఉత్తరాలు రాసేవాడుట. నెలరోజులనించీ, అతని ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు ఆగిపోయేయి. అతను ఏమైపోయాడో తెలియక అతని భార్య అక్కడ తీవ్రంగా ఆందోళన పడుతోంది.

నేనెలాగూ బంగ్లాదేశ్ యాత్రకోసం వెళుతున్నాను గనుక, అలాగే తన భర్త విషయం కనుక్కురమ్మని మరీ మరీ వేడుకుంది. ఆకాశ్ విషయం మీకేమైనా తెలుసేమో

నని ఇలా వచ్చేను'' అన్నాను జేబులోంచి సిగరెట్ కేస్ తీస్తూ.

ముస్తఫా కాసేపు నన్ను పరీక్షగా చూసి, తలూపేడు. "ఆకాశ్ తెచ్చిన గాజు సామగ్రి ఎంతో నాణ్యమైనది. నా దగ్గర క్షణాల్లో అమ్ముడుపోయింది. ఈసారి కాస్త ఎక్కువ మోతాదులో, కొత్త డిజైన్‌లో తయారైన ఐటమ్స్ తీసుకురమ్మని చెప్పేనుకూడా. ఆ తరవాత అతను మళ్ళీ కనిపించలేదు. మీరు చెప్పేది వింటుంటే నాకూ ఆశ్చర్యంగానే ఉంది!'' అన్నాడు.

"అతను ఢాకాలో ఎక్కడ మకాం చేశాడో తెలుసా మీకు?''

ముస్తఫా పెదవి విరిచి, "సారీ! తెలీదు!'' అన్నాడు.

నాకు భరించలేని నిరాశ కలిగింది. ఆదిలోనే హంస పాదు అన్నట్టు ఆకాశ్ ఆచూకీ తెలిపే ఒకేఒక ఆధారం కూడా నిరాధారమైపోయింది.

"థాంక్స్! వస్తాను!'' అని అతనికి షేక్‌హాండ్ ఇచ్చి బైటపడ్డాను.

షాప్ మెట్లుదిగి, తీవ్రంగా యోచిస్తూ పేవ్‌మెంట్ మీద నడవసాగేను. అరఫర్లాంగు వెళ్ళానో లేదో, వెనక ఎవ్వరో స్త్రీ దగ్గినట్టు విని చటుక్కున వెనుదిరిగేను.

ముస్తఫా గ్లాస్ ఎంపోరియంలో చూసిన, ఆ అందమైన యువతి!

ఆశ్చర్యంతో నా కళ్ళు విప్పారేయి.

ఆ యువతి నోరు విప్పకుండా, పిడికిట్లోంచి ఓ కాగితపు ఉండని కిందపడేసి, చటుక్కున వెనుదిరిగి గబగబ వెళ్ళిపోయింది.

నేను ఓరకంటితో అటూ ఇటూ చూసి, ఎవ్వరూ గమనించడంలేదని నిశ్చయించుకుని, మెరుపులా వంగి ఆ కాగితపు ఉండ అందుకుని మామూలుగా ముందుకి నడిచేను.

ఆ యువతి ప్రవర్తనా, ఆ కాగితంలో ఏం ఉందో తెలుసుకోవాలన్న క్యూరియాసిటీతో నా గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. తలవంచుకుని ఫర్లాంగుదూరం నడిచి ఓ లైటు స్తంభం కింద ఆగేను. సిగరెట్ అంటించి ఆ కాగితం ఉండ తీసేను. మడతవిప్పి పరీక్షగా చూసేను.

ఇంగ్లీష్‌లో ఒకేఒక వాక్యం ఉంది.

"రాత్రి పదిగంటలకి తార్‌పోర్‌గలీలో నాకోసం ఎదురుచూడండి!"

2

దట్టంగా సిగరెట్ దమ్ములాగుతూ ముందుకి నడిచేను. బుర్ర చురుగ్గా పనిచేస్తోంది.

తార్‌పోర్‌గలీ ఎక్కడుంది? ఆ యువతి నన్నక్కడికి దేనికి ఆహ్వానిస్తోంది? కొంపదీసి ఆ అమ్మాయి పార్ట్‌టైంలో పడుపువృత్తి చేసుకుబ్రతికే కాల్‌గర్ల్ కాదుకదా? షాప్‌లో వాళ్ళని తదేకంగా చూస్తూ నిల్చున్నందుకు వేరే అర్థం తీసుకుని ఇలా రాసిందా?

హ్యూమన్ సైకాలజీ అంతో ఇంతో స్టడీ చేసిన నాకు, ఆ అమ్మాయి అమాయకమైన మొహం పదేపదే మదిలో మెదిలేసరికి నా అంచనా పొరపాటేమో అనిపించింది.

వెళ్ళాలి! ఒక్కసారి వెళ్ళి ఆమెని కలుసుకుంటే పోయిందేమిటి?

టైంచూసేను. ఎనిమిదిన్నర.

రోడ్డుపక్క ఆగివున్న టాక్సీవేపు వడివడిగా అడుగులు వేసేను.

బాక్ డోర్ తెరిచి, లోనదూరుతూ "తార్‌పోర్‌గలీ!" అన్నాను డ్రైవర్‌తో.

టాక్సీ కదిలింది. చీకటి ఎక్కువవుతున్నకొద్దీ వచ్చే పోయే జనంతో రోడ్డు రద్దీ కాసాగింది. డ్రైవర్ టాక్సీని చాలా మెళకువగా నడుపుతున్నాడు. కొన్ని రోడ్స్ కట్ చేసేక, ఎందుకో నా డౌట్‌ఫుల్ మైండ్, ఇరవై గజాల వెనకవస్తున్న ఓ స్కై బ్లూ ఆస్టిన్ కారు మమ్మల్ని వెంబడిస్తున్నట్టు అనుమానించింది. మరో రెండు టర్నింగ్స్ తిరిగేక, నా అనుమానం వట్టి అనుమానం కాదని తేలి పోయింది.

తన చాకచాక్యంతో టాక్సీని ఆ కారు దృష్టినించి తప్పించమని డ్రైవర్‌కి చెప్పేలోపలే, రోడ్డు ఎడంపక్క టాక్సీ ఆపేడు డ్రైవర్.

"తార్‌పోర్‌గలీ వచ్చేసిందా?" అడిగేను ఆశ్చర్యంగా.

డ్రైవర్ తలూపి, "అదే!" అన్నాడు కుడివేపు చూపిస్తూ.

చటుక్కున వెనక్కి చూసేను. ఏభైగజాల దూరంలో ఓ లైటు స్తంభంకింద ఆగివుంది ఆస్టిన్! డోర్ తెరిచి దిగేను. అదొక విశాలమైన రోడ్డు. ఇరుపక్కలా ఇళ్ళూ, దుకాణాలూ. అట్టే జనసంచారం లేదు. ఆ రోడ్డుకి కుడి పక్క ఓ ఇరుకైన సందు. రిక్షా తప్పితే అందులో మరో వాహనం వెళ్ళే అవకాశంలేదు. సందు కిరుపక్కలా ఆకాశాన్నంటే ఎత్తైన మేడలు. అదే తార్‌పోర్‌గలీ!

"మీటర్ చూసి బిల్ చెప్పు!" అన్నాను డ్రైవర్‌తో.

"ఛాటాకా (ఆరు రూపాయలు)" అన్నాడు.

డబ్బివ్వగానే టాక్సీ వెనుదిరిగి వెళ్ళిపోయింది. పాంటు

జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని వాకింగ్ స్టెప్స్ వేస్తూ ఆస్టిన్ కారు ఆగివున్న వేపు నడిచేను. కారు సమీపించేక ఓర కంటితో డ్రైవింగ్ సీటు వేపు చూసేను.

తలమీద ఫెల్ట్ హేట్. బ్రౌను సూటు. డ్రైవింగ్ సీట్లో ఒకేఒక వ్యక్తి కూర్చునున్నాడు. అంతవరకూ తదేకంగా నన్నే గమనిస్తున్న వాడల్లా చటుక్కున తల అటు తిప్పుకున్నాడు.

నా ఆశ్చర్యానికి అంతూ, అవధులూ లేకపోయింది. ఢాకా చేరిన అంత తక్కువ వ్యవధిలో, అంత జాగ్రత్తగా మసలుతున్నా, మామీద ఎవ్వరికి అనుమానం కలిగింది? ఎవ్వరతను? దేనికి వెంబడిస్తున్నాడు?

కారు దాటి ఫర్లాంగుదూరం వెళ్ళి మళ్ళీ వెనుదిరిగేను. రోడ్డుమీద జనసంచారం సన్నగిల్లుతోంది. దుకాణాలు మూసి వేస్తున్నారు. ఆ వ్యక్తి ఇప్పుడు కారుదిగి, కేబినెట్ కవర్ తెరిచి ఇంజన్‌లో ఏదో చెక్ చేస్తున్నాడు. అది నటన!

తార్ పోర్ గలీ సమీపించి టైం చూసేను. పావు తక్కువ పది. తలవంచుకుని సందులో ప్రవేశించేను. ఊర కుక్కలు తప్ప సందులో జనసంచారం లేదు. ఇళ్ళ తలుపులు మూసివున్నాయి. మసక చీకటి. కొద్దిదూరం నడిచి ఆగి సిగరెట్ అంటించేను. ఏ బీట్ కానిస్టేబులైనా ఆ వైపువస్తే, నన్ను అలా ఒంటరిగా పచార్లుజేస్తూ చూస్తే లేనిపోని అంపలాటం!

దూరంగా ఎక్కడో టవర్ క్లాక్ పదిగంటలు కొడుతోంది. సరిగ్గా అదేసమయంలో ఎవ్వరో మెయిన్ రోడ్డులోంచి సందులోకి వస్తున్న అడుగుల శబ్దం విని చటుక్కున అటు తిరిగేను.

సిగరెట్ ఆఖరి దమ్ములాగి కిందపడేసి బూటుతో నలిపేను. చీకట్లో సిగరెట్ మెరుపుచూసి నన్ను సమీపించింది ఆ ఆకారం. ఆమె ఎవ్వరో కాదు. ఆ అమ్మాయే!

"భారతదేశంనించి మీరు ఆకాశ్ కోసమే వచ్చేరు కదూ?" రహస్యం మాట్లాడుతున్నట్టు తగ్గు స్వరంతో అడిగింది.

నా గుండె వేగం అందుకుంది. "ఔను! అతనిగురించి నీకేమైనా తెలుసా?" అడిగేను ఆత్రంగా.

"తెలుసు! ముందు మీగురించి చెప్పండి. మీపట్ల నాకు పూర్తి విశ్వాసం కుదరాలి. అప్పుడు చెబుతాను ఆకాశ్ గురించి!" అంది నన్ను పరీక్షగా చూస్తూ.

చిన్నగా నవ్వేను. "మన ఇద్దరి పరిస్థితీ ఒక్కటే. నాకు నీపట్ల విశ్వాసం కుదరాలి., అప్పుడు చెబుతాను నా గురించి. నీ పేరేమిటి?"

"జరీనా తాజ్!"

"నన్ను రాజారెడ్డి అంటారు. ఒకేఒక వాక్యంలో చెబుతాను. నేను ఆకాశ్ శత్రువునిమాత్రం కాను. దీనికి నాదగ్గిర ప్రత్యేకమైన నిదర్శనమంటూ లేదు. నీవు నా నోటిమాట నమ్మాలి. అంతే!"

ఆ యువతి అటూ ఇటూ చూసి, "ఆకాశ్ ప్రమాదంలో ఉన్నాడు. అతన్ని ఎలాగైనా రక్షించి ఈ దేశం నించి తీసికెళ్ళండి. లేకుంటే వాళ్ళతన్ని దయనీయంగా చంపేస్తారు..."

ఆమెమాట పూర్తికాకముందే అడిగేను. "ఎవ్వరు వాళ్ళు? ఆకాశ్ ఇప్పుడెక్కడున్నాడు?"

ఆ యువతి ఇంకాస్త నాకు దగ్గిరగా జరిగి, "ముజఫర్

స్ట్రీట్. 145_20_422...'' ఆమె ఇంకా ఏదో చెప్పబోతూనే ఉంది.

ఇంతలో ఎవ్వరో సందులో ప్రవేశించిన బూట్సుల శబ్దం విని, చటుక్కున నన్ను దాటి ముందుకు నడిచింది.

అటు చూసేను. మసక చీకట్లో ఇటే వస్తోంది ఓ ఆకారం. ఫుల్‌సూటు. తలమీద ఫెల్ట్ హేట్. అతనే! నాలో రక్తం వేగం పుంజుకుంది. అతను వడివడిగా నా ముందునించి వెళుతున్నవాడల్లా నన్నుచూసి ఆగి_ ''ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ! మీదగ్గిర మాచ్‌బాక్స్ ఉందా?'' అడిగేడు.

తలూపి, పాంటుజేబులో చెయ్యిపెట్టేను. పిస్తోలు పిడిమీద నా పిడికిలి బిగుసుకుంది. నా చెయ్యి బైటికి రాకముందే, పడింది దెబ్బ! పిడికిలి బిగించి శక్తికొద్దీ నాభి మీద గుద్దేడు! క్షణం ఊపిరి ఆగినట్టూ, కడుపులోని పేగులు ఉండచుట్టుకుపోయినట్టు మూలిగేను.

ఆ మూమెంట్‌లోనే తలవంచి, పొట్టేలులా అతని మొహాన్ని ఢీకొన్నాను. ఊహించని ఆ దెబ్బకి అదిరి రెండు గజాలు వెనక్కి జరిగేడు. నేను తలెత్తేలోగా, ఆ రెప్పపాటు వ్యవధిలో కణతమీద పడింది దెబ్బ. ముష్టి యుద్ధంలో నన్ను మించిన అతని మెరుపులాంటి మెళకువకి ఆశ్చర్యపోయేను. కళ్ళల్లో చుక్కలు గిరగిర తిరిగేయి. నేనింకా తేరుకోకముందే బుర్రమీద మరో దెబ్బపడింది. ఈసారి అది పిడికిలి దెబ్బకాదు. ఏదో చిన్న ఇనప వస్తువుతో కొట్టేడు. ముందే చీకటి. కళ్ళల్లో పూర్తిగా చీకట్లు కమ్మేయి.

సరిగ్గా అదేసమయంలో దూరాన ఆ యువతి గావు కేకలుపెడుతూ సందులోపడి పరిగెత్తడం, ఆ వ్యక్తి

నన్ను వదిలి బాణంలా అటు దౌడుతియ్యడం లీలగా వినిపించింది.

అంతే! తరవాత ఏంజరిగిందో నాకు తెలీదు!

3

చిన్నగా మూలుగుతూ కళ్లు తెరిచేను.

రెండు ఆకారాలు నా మీదికి వంగి పరీక్షగా చూస్తున్నట్టు మసకమసకగా కనిపించింది. లేచి కూర్చున్నాను. తలలో సూదిపోటు. ఇంకా ఆ సందులోనే పడున్నాను. కళ్ళు చిట్లిస్తూ ఆ ఇద్దర్నీ పరీక్షగా చూసేను.

ఇరవైఏళ్ళ అందమైన యువతి! ముప్ఫైఏళ్ళ స్మార్ట్ యువకుడు.

"ఎవరు మీరు? ఏంజరిగింది?" అంటూ చెయ్యి ముందుకి చాచేడతను.

అతని చెయ్యి అందుకుని లేచి నిల్చున్నాను. "చీకట్లో ఇలా వస్తుండగా, ఇద్దరు రౌడీలు అటకాయించి డబ్బిమ్మన్నారు. నేను తిరగబడేసరికి ఇనపకడ్డీతో స్పృహపోగొట్టేరు. తరవాత ఏం జరిగిందో నాకు తెలీదు", అన్నాను.

"ఇది రౌడీలకి, గుండాలకీ, పేరుమోసిన సిటీ! జేబులూ, అవీ చూసుకోండి. బహుశా ఖాళీ అయుంటాయి. అందుకే ఇక్కడ రాత్రి పదిగంటల తరవాత ఒంటరిగా ఎవ్వరూ తిరగరు" అన్నాడతను సానుభూతిగా.

జేబులు తడుముకుని. "నిజమే! రాస్కెల్స్ ఏమీ వదల్లేదు" అన్నాను నీరసం నటిస్తూ.

"డోంట్ వర్రీ! ఇంతకీ మీరీ నగరానికి కొత్తా?"

తలూపేను. "భారతీయుణ్ణి. బంగ్లాదేశ్ పర్యటించాలని వచ్చేను."

"ఎక్కడ దిగేరు?"

"హోటల్లో!"

అతను జేబులోంచి పర్సుతీసి, ఓ పదిటాకాల నోటు లాగి, "ఏమీ అనుకోకండి. మీరు హోటల్ జేరడానికి టాక్సీ బాడుగకూడా ఉండివుండదు. ప్లీజ్! ఇది తీసుకోండి" అన్నాడు మర్యాదకి.

నోటు అందుకుని, "థాంక్యూ వెరీమచ్!" అన్నాను.

"నాపేరు మునీర్! ఈమె నా సోదరి ఫరీదా! ఇద్దరం ఈ దారిన వస్తుండగా కనిపించేరు. మొదట ఎవ్వరో తాగుబోతు తాగి పడున్నాడనుకున్నాం. టార్చి వెలుగులో, మీ తలమీది బొప్పిచూసి ఆగిపోయాం. మీ గురించి తెలుసుకోవచ్చా?"

తలూపేను. "నాపేరు రాజారెడ్డి. మీవంటి సానుభూతిపరులని కలుసుకున్నందుకు చాలా సంతోషం. రేపు మీకీ డబ్బు రిటర్న్ జెయ్యాలి. మీ ఎడ్రస్ చెప్పండి."

అతను నవ్వి, "మాది ఈ ఊరు కాదు. వ్యాపారరీత్యా అప్పుడప్పుడూ ఇక్కడికి వస్తూ పోతుంటాం! ప్రస్తుతం హోటల్ రాజహంసలో మకాం జేశాం" అన్నాడు.

నేనూ అదే హోటల్లో దిగేను. ఆ సంగతి వాళ్ళకి తెలిస్తే, కలిసి వెళదాం, రమ్మనవచ్చు. నేను సాధ్యమైనంత త్వరలో జరీనాతాజ్ చెప్పిన చిరునామా కనుక్కు తీరాలి. జాగుజేస్తే ఎప్పుడేం జరుగుతుందో ఊహించడం కష్టం.

నా భావాలు వాళ్ళకి తెలీనివ్వకుండా నవ్వి, "మీ సహాయానికి మెనీథాంక్స్! ఉదయం మళ్ళీ కలుద్దాం. ఇక సెలవు తీసుకోవచ్చా?" అడిగేను చెయ్యి ముందుకి చాపుతూ.

అతను తలూపి, "ఓ. కే. గుడ్ నైట్!" అన్నాడు షేక్ హాండ్ ఇస్తూ.

"గుడ్ నైట్!" అంది ఆ యువతి చెయ్యి ఊపుతూ.

అంతవరకూ నేనామె విషయం గమనించనే లేదు. మొదటిసారి విన్న ఆమె కంఠం, ఆ నవ్వూ నన్ను నిజంగా ముగ్ధుణ్ణి జేసేయి.

సెలవు తీసుకున్నాక, ఇద్దరూ వడివడిగా నడుస్తూ సందు చివరివైపు వెళ్ళసాగేరు. తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ మెయిన్ రోడ్డు వేపు అడుగులు వేసేను. జరీనా తాజ్ ఏమైంది? ఆ వ్యక్తి ఆమెని వెంబడించి పట్టుకున్నాడా? పట్టుకుని ఏం జేసేడు? ఆమెకూ ఆకాశ్ కూ ఏమిటి సంబంధం? జరీనా తాజ్ చెప్పిన చిరునామా, ఆమె స్వంత చిరునామా? లేక ఆకాశ్ చిరునామా? ఏదిఏమైనా ఆకాశ్ వున్నాడు. ఆ ఊహే నాలో కొత్త జీవం పోస్తోంది.

ఇంకా నయం, జరీనా తాజ్ పారిపోతుందన్న హడావుడిలో ఆ వ్యక్తి నన్ను చంపకుండా స్పృహపోగొట్టి పారిపోయేడు. భగవంతుడికి నామీద దయవుంది.

మెయిన్ రోడ్డు జేరుకున్నాను. అదృష్టవశాత్తూ అదే సమయంలో ఓ ఆటోరిక్షా పోతూ కనిపించింది. డ్రైవర్ని కేకేసి ఆపేను.

"ఎక్కడికి?" అడిగేడు.

"ముజఫర్ స్ట్రీట్!"

"ఎక్కడ ఆపాలి?"

లోన కూర్చుని, "వీధి మలుపులో!" అన్నాను.

ఆటో కదిలింది. రెండు మూడు రోడ్స్ కట్ జేసేక ఓ వీధిలోకి తిప్పేడు డ్రైవర్.

మీటర్ బిల్ పే చేసి ముందుకి కదిలేను. రోడ్డుపక్క కనికిపాట్లు పడుతూ వెలుగుతున్నాయి లైట్లు. అప్పు డప్పుడూ రిక్షాలోనో, సైకిల్ మీదో, కాలి నడకనో ఒకరిద్దరు వస్తూ పోతున్నారు.

జాగ్రత్తగా డోర్ నెంబర్స్ చెక్ చేస్తూ నడుస్తున్నాను. జరీనా తాజ్ చెప్పిన హౌస్ నెంబర్ కనుక్కోడానికి అరగంట పట్టింది.

సామాన్యమైన ఇల్లు అది. తలుపు మూసివుంది. ఓమారు అటూ ఇటూ చూసి ఇంటి అరుగు ఎక్కేను. లోపల ఎటువంటి అలికిడిలేదు. పిడికిలి బిగించి తలుపుమీద టకటక వాయించబోయేను. చెయ్యిపడ్డ మరుక్షణం తలుపు కిర్రు మంటూ తెరుచుకోడంతో ఆశ్చర్యపోయేను. పాంటు జేబులోంచి పిస్తోలు బైటికితీసి, సేఫ్టీ కాచ్ లాగి తలుపు పూర్తిగా తోసేను.

లోపల చీకటి! చిమ్మ చీకటి!

ఏంజరిగినా ఎదుర్కోడానికి రెడీ అవుతూ లోన అడుగుపెట్టేను. ఇంట్లో సూదిపడితే వినిపించే నిశ్శబ్దం. ఎడంచేత్తో కోటుజేబులోంచి లైటర్ తీసి వెలిగించేను.

ఎటువంటి వస్తువూ లేని ఖాళీ గది అది! చీపురు స్పర్శకి నోచుకుని ఎన్నాళ్ళయిందో? ఆ గది కెదురుగా కుడిపక్క మరో రెండు గదులు. వాటి తలుపులూ మూసివున్నాయి. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ కుడిపక్కవున్న గదివైపు నడిచేను. తలుపుముందు ఆగి మెల్లగా తోసేను. తెరుచు కుంది. ట్రిగ్గర్ మీద వేలు రెడీగా వుంచి లోన అడుగు పెట్టేను. ఎవ్వరూ లేరు! గోడవారగా ఓ మంచం. మంచం మీద ఒకేఒక దుప్పటీ, దిండూ అస్తవ్యస్తంగా పడు

న్నాయి. మంచం పక్కనే చిన్న చెక్క టేబిల్, దాని మీద తెరిచివున్న ఓ సూట్ కేస్. ఓ నీళ్ళకూజా, పగిలిన గాజు గ్లాసూ, చిన్న అద్దం, దువ్వెన, హేరాయిల్ షేవింగ్ బాక్స్ ఉన్నాయి. కొన్ని మందు బాటిల్స్, కేప్సూల్స్ చిందరవందరగా పడున్నాయి. అంతే! అంతకి మించి మరేమీ లేవు.

సూట్ కేస్ లో కెలికివున్న వస్తువుల్ని పరిశీలించేను. కొన్ని పాంట్లూ, షర్టులూ తప్ప మరేమీ లేవు. సందేహం లేదు. ఆ గదిలో ఎవ్వరో మగాడు నివసించేవాడు. టేబిల్ మీద పడున్న ఆ మందు సీసాలూ, టాబ్ లెట్స్ నిబట్టి అతనేదో జబ్బుతో బాధపడుతున్నట్టు తెలుస్తోంది. ఎవ్వరతను! అకాశా? ఇంటికి తాళంకూడా వెయ్యకుండా ఎక్కడికెళ్ళాడు.

గదివున్న తీరుచూస్తుంటే, నేను రాకముందే ఎవ్వరో ఇంట్లో ప్రవేశించి దేనికోసమో వెదికినట్టు తెలుస్తోంది. తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ గదిలోంచి బైటికివచ్చి, మూసివున్న మరో గదివైపు నడిచేను. తలుపుముందు ఆగి మెల్లిగా తోసేను. కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది.

చిమ్మ చీకటి! లోన అడుగుపెట్టిన వాణ్ణలా షాక్ తగిలినట్టు అడుగు వెనక్కి తీసుకున్నాను. నా గుండె చప్పుడు దడదడ నాకే స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది. లైటర్ వెలుగులో నేలమీద ఓ స్త్రీ ముడుచుకు పడుంది! ఎవ్వరు? చెప్పలేని ఆత్రంతో వంగి, ఆమెని వెల్లికిలా తిప్పేను. ఆమె ఎవ్వరో కాదు.

జరీనా తాజ్!

చటుక్కున చెయ్యి అందుకుని పల్స్ చూసేను. గుండె ఝల్లుమంది! అది చెయ్యికాదు. ఐస్ ముద్ద! కొన్ని గంటల

క్రితం నన్ను కలుసుకున్న వ్యక్తి, నాకు ఎంతో విలువైన సమాచారం అందించిన వ్యక్తి, ఇప్పుడీ లోకాన్ని విడిచి పెట్టింది. శాశ్వతంగా విడిచిపెట్టింది. అది కలో నిజమో, నమ్మాలో వద్దో అంతుపట్టక, కొన్నిక్షణాలు రెప్పవెయ్యకుండా శవాన్ని చూస్తూండిపోయేను.

ఆ విధంగా అక్కడే కాలయాపన జెయ్యడం ప్రమాదం! బరువెక్కిన హృదయంతో భారంగా అడుగులు వేస్తూ వీధి గుమ్మంవేపు నడిచేను. గుమ్మందగ్గిర ఆగి, జాగ్రత్తగా వీధిలోకి తొంగిచూసేను. ఎవ్వరూ లేరు. చటుక్కున ఇంట్లోంచి బైటపడి తలుపు దగ్గరగా చేరవేసి మెట్లు దిగేను.

సందేహంలేదు. ఆకాశ్ ఆ ఇంట్లోనే ఉండేవాడు. జబ్బుతో ఉండేవాడు. నేను ముస్తఫా ఎంపోరియంలో ఆకాశ్ గురించి అడిగేసరికి ఆ యువతి నన్ను తార్ పోర్ గలీకి ఆహ్వానించింది. నన్ను వెంబడిస్తూ ఓ వ్యక్తి అక్కడికి చేరుకున్నాడు. ధారాలో అడుగుపెట్టిన ఈరోజే నామీద ఎవ్వరికి అనుమానం కలిగింది?

ఆ సందులో జరీనా తాజ్, ఆకాశ్ గురించి నాకు చెబుతున్న సమయంలోనే ఆ వ్యక్తి నాతో కలియబడి మూర్ఛపోగొట్టి జరీనా వెనక పరిగెత్తేడు. ఆమెని పట్టుకుని హింసించి ఉంటాడు. విధిలేక అతన్ని ఆకాశ్ వున్న చోటికి తీసికెళ్ళి ఉంటుంది. ఊహాకందని విషయం ఇక్కడే ఉంది. ఆ ఇంట్లో ఉండే ఆకాశ్ కట్టుబట్టలతో ఏమైపోయాడు? పట్టుబడ్డాడా? లేక, ఆ వ్యక్తి కళ్ళల్లో దుమ్ముకొట్టి పారిపోయేడా?

ఆలోచిస్తూ దొరికిన టాక్సీ ఎక్కి హోటల్ చేరుకున్నాను.

4

"డేవిడ్! మనదగ్గిర వ్యవధి చాలా తక్కువ ఉంది. ఆకాశ్ ప్రమాదంలో ఉన్నాడు. అతన్ని కాపాడే కర్తవ్యం మనమీదే ఉంది. నీవు వెంటనే ముస్తఫా గ్లాస్ ఎంపోరియం బయలుదేరు. అక్కడ జరీనాతాజ్ తోబాటు మరో ఇద్దరు అమ్మాయిలు పనిజేసేవారు. వాళ్ళని కలుసుకుని మాటలు కలిపి జరీనాతాజ్ ఇంటి చిరునామా కనుక్కోవాలి. నీ చాకచక్యంమీదే పరిశోధన ముందుకు సాగుతుంది. నీకోసం కోటి కళ్ళతో వెయిట్ జేస్తుంటాను" అంటూ రిస్టువాచీ చూసుకున్నాను. ఉదయం ఎనిమిది గంటలు.

ఇద్దరం నిద్రలేచి తయారై, బ్రేక్‌ఫాస్ట్ ముగించేము. రాత్రి జరిగిన సంఘటనలన్నీ డేవిడ్‌కి క్షుణ్ణంగా వివరించేను.

నా ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్ తీసుకుని డేవిడ్ వెళ్ళిపోయేడు.

అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చేరు, రాత్రి నాపట్ల సానుభూతి చూపించిన తోబుట్టువులు. ఇద్దరూ ఈ హోటల్లోనే ఉన్నట్టు చెప్పేరు. కలుసుకోవాలి.

కాలింగ్‌బెల్ వత్తి వెయిటర్ని పిలిచి, వారి గది నెంబర్ అడిగేను.

"డబుల్‌రూం, థర్డ్‌ఫ్లోర్ 36 సార్!" అన్నాడు.

గది లాక్‌జేసి లిఫ్ట్‌లో మూడో అంతస్తు జేరుకున్నాను. నడవా కిరుప్రక్కలా ఉన్న డోర్ నెంబర్స్ చెక్‌జేస్తూ ముందుకి నడిచేను. అదే రూం నెంబర్ 36.

తలుపు ముందు ఆగి, టకటక వాయించేను.

"ఎస్! కమిన్!" లోపలినించి తియ్యని కంఠం పలికింది.

రాత్రి నన్ను విపరీతంగా ఆకర్షించింది ఆ కంఠమే. మెల్లగా తలుపుతోసి లోన అడుగుపెట్టేను.

“మీరా! ఎవ్వరో అనుకున్నాను. ప్లీజ్, కమిన్!” అంది నవ్వుతూ.

ఆ నవ్వూ, నవ్వేడప్పుడు తళతళ మెరిసే ఆమె కళ్ళూ నా గుండె గతిని అధికం చేసాయి. సాధారణంగా స్త్రీల పట్ల అట్టే ఆసక్తి చూపని నేను, ఈ యువతి విషయంలో ఇలా ఆకర్షితుణ్ణవుతున్నానంటే, ఆమెలో ఎటువంటి అయస్కాంత శక్తి ఉందో వేరే చెప్పనవసరం లేదు.

గులాబీరంగు పంజాబీ డ్రెస్‌లో, ఆమె పుష్టికరమైన పచ్చని శరీరం మరీ అందంగా కనిపిస్తోంది.

“గుడ్ మార్నింగ్!” అంటూ వెళ్ళి ఆమె కెదురుగా కూర్చున్నాను.

“వెరీ గుడ్ మార్నింగ్! ఇప్పుడు ఒంట్లో ఎలా వుంది?” అడిగింది ఫ్లాస్కులోంచి కాఫీ కప్పుల్లో పోస్తూ.

“నా అయామ్ క్వైట్ ఓ. కే. రాత్రి చెప్పడం మరిచేను. నేనూ ఈ హోటల్లోనే మకాం చేశాను. గది చేరగానే కాస్త విస్కీ లాగించి పడుకున్నాను. బాగానే నిదరపట్టింది. మీ అన్నయ్య ఎక్కడ?” అడిగేను కాఫీ ముగించి.

“పనిమీద బైటకెళ్ళాడు. అతని కెప్పుడూ బిజినెస్ ధ్యాసే! చిట్టగాంగ్‌లో మాకు ఓ గ్లాస్ ఫ్యాక్టరీ ఉంది? అన్నట్టు మీరు భారతీయులన్నారు కదూ? గ్లాస్ బిజినెస్ మీద కొన్నాళ్ళక్రితం ఇక్కడికి వచ్చిన ఆకాశ్ తెలుసా మీకు?” ఊహించని విధంగా ఆమె నోటినించి ఆకాశ్ పేరు వినగానే నా గుండె క్షణం ఆగి తిరిగి కొట్టుకోసాగింది.

“తెలుసు! అతనిప్పుడెక్కడున్నాడు?” అడిగేను నా ఆత్రం వ్యక్తం కానివ్వకుండా.

“చిట్టగాంగ్‌లో! అక్కడ అద్దెకి ఓ ఇల్లు తీసుకుని ఉంటున్నాడు. ఇక్కడి ముస్తఫా గ్లాస్ ఎంపోరియం వారు మా ఫ్యాక్టరీలో తయారైన గాజు సామగ్రికి సోల్ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్. ఆ పనిమీద అప్పుడప్పుడూ అన్నయ్యా, నేనూ ఇక్కడికి వస్తుంటాం. ఆకాశ్ ఇక్కడే కలిసేడు మాకు. భారతదేశంనించి అతను తెచ్చిన గాజు సామగ్రి నిజంగా మెచ్చుకో తగ్గది. మాతోబాటే అతనూ చిట్టగాంగ్ వచ్చేడు. ఒకటి రెండుసార్లు అక్కడ అతనుండే ఇంటికి ఆహ్వానించేడు కూడా!”

“అతన్ని ఓసారి కలుసుకోవాలి! చిట్టగాంగ్‌లో అతని ఎడ్రస్ ఏమిటి?”

“హార్బర్ రోడ్! హెచ్. నెంబర్ 24-39/3.”

“చిట్టగాంగ్ వెళ్ళడానికి ట్రెయిన్ ఉంది కదూ?”

ఫరీదా తలూపింది.

“థాంక్స్! వీలుచూసుకుని ఎప్పుడైనా వెళతాను!” అంటూ ఏదో అర్జంటు పని జ్ఞాపకం వచ్చినట్టు రిస్టువాచీ చూసుకుని, “ఇక సెలవు తీసుకోవచ్చా?” అన్నాను.

“ఏం ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలా?” అడిగింది నేను పోవడం ఇష్టంలేనట్టు.

తలూపి, “ఇక్కడే ఉన్నాం కదా, మళ్ళీ వస్తాను!” అన్నాను షేక్‌హేండ్ కోసం చెయ్యిచాపుతూ.

ఆమె చెయ్యి నా చేతిలోకి రాగానే నరాల్లో ఏదో విద్యుత్తు ప్రవహించినట్టు వళ్ళు ఝల్లుమంది. సున్నగా మెత్తగావున్న ఆమె చేతిని చటుక్కున ఎత్తి ముద్దుపెట్టుకున్నాను.

ఛీ! ఏమిటిది? అరుస్తాను. వదులు! ఇలాటివేమీ జరక్కుండా, ఆమె మత్తుగా నవ్వడంతో నాలో కొండంత ధైర్యం పుంజుకుంది. మనసు దూదిపింజగా మారి నీలి గగనంలో తేలిపోతున్నట్టు అనుభూతి కలిగింది.

సెలవు తీసుకుని, నా గదిలోకి వచ్చి, డేవిడ్ కోసం ఎదురుచూడసాగేను.

సరిగ్గా పదిన్నరకి గదిలో అడుగుపెట్టేడు.

"ఏమైనా తెలిసిందా?" అడిగేను ఆత్రుతగా.

తలూపి, తలుపుమూసి సోఫాలో కూర్చున్నాడు. "నేను ముస్తఫా గ్లాస్ ఎంపోరియం చేరడానికి పది నిమిషాలముందు అక్కడికి పోలీసులు వచ్చి వెళ్ళేరుట. రాత్రి జరీనాతాజ్ హత్యచెయ్యబడిందిట. ఆమె ఎక్కడ నివసించేదో కనుక్కున్నాను. ముజీబ్ నగర్‌లోని ఓ అద్దె ఇంట్లో తన తండ్రితో నివసించేదిట. ఆమె తండ్రి పేరు అజ్మద్ ఖాన్!"

"ముజీబ్ నగర్‌లో ఆ ఇల్లు ఎలా కనుక్కోవాలి?"

"ఆ అమ్మాయికి జరీనాతాజ్ ఇంటి నెంబర్ తెలీదుట. ఆచూకీ చెప్పింది. ముజీబ్ నగర్‌లో స్కైలైన్ అనే చిన్న రెస్టారెంట్ ఉంది. దానికి అరఫర్లాంగు దూరంలో రోడ్డు పక్క ఓ వేపచెట్టు ఉంటుంది. ఆ చెట్టు కెదురుగా కనిపించేదే జరీనా ఇల్లు!"

సాలోచనగా తలూపేను. "ఆకాశ్ గురించి మరో సమాచారం తెలిసింది. నీవు తక్షణం ఢాకా ఏర్‌పోర్ట్‌కి ఫోన్ జేసి చిట్టగాంగ్ వెళ్ళే ఫ్లైట్ టైమింగ్స్ కనుక్కో. సాధ్యమైనంత త్వరలో చిట్టగాంగ్ జేరి, అక్కడ హార్బర్ రోడ్‌లో వున్న 24-49/3 ఇల్లు వాకబ్

జెయ్యాలి. అది ఆకాశ్ తీసుకున్న అద్దె ఇల్లు. అక్కడ అతనిగురించి మరికొన్ని విషయాలు తెలియవచ్చు. నేను జరీనాతాజ్ ఇంటికెళ్ళి ఆమె తండ్రిని కలుసుకుంటాను" అంటూ లేచి టేబిల్ మీది బ్రీఫ్ కేస్ తెరిచేను.

దాంట్లోంచి మేకప్ లెదర్ బాక్స్ తీసి, చకచక మేకప్ జేసుకోసాగేను.

అరగంటలో అంతా ముగించి, ఫైనల్ టచింగ్ కోసం అద్దంలో పరీక్షగా చూసుకున్నాను. నల్లని గెడ్డం. అందంగా కట్ జేసిన మీసాలు. తలమీద జిన్నా టోపి. కళ్ళకి సన్నగా గీసుకున్న సుర్మా! అచ్చు ముస్లిమ్‌లా ఉన్నాను.

నుదురు చూసుకున్నప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది. సాధారణంగా ఐదు వేళలా నమాజు చేసే మహమ్మదీయులకి, నమాజు చేసేటప్పుడు మోకాళ్ళమీద వంగి నుదురు నేలని తాకిస్తారు కనక రాపిడికి నుదుటి చర్మం కాస్త నల్లబారుతుంది.

ఈ ఆలోచన రాగానే, ఐబ్రోపెన్సిల్ అందుకుని కనీ కనిపించనట్టు నుదిటిమీద బ్లాక్ టచింగ్ ఇచ్చేను. రాత్రి చూసిన వ్యక్తులు ఇప్పుడు నన్ను చూస్తే గుర్తించడం దుర్లభం!

ఈలోగా డేవిడ్ ఏర్‌పోర్ట్‌కి ఫోన్ జేసికనుక్కున్నాడు. చిట్టగాంగ్ వెళ్ళే ప్లేన్ సాయంత్రం నాలుగ్గంటలకి వుంది. అంతవరకూ డేవిడ్ ఇక్కడ గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ కూర్చోడంకంటే, నాతోబాటు రావడం మంచిదని పించింది.

గది లాక్ జేసి, టాక్సీలో ఇద్దరం ముజీబ్ నగర్ బయలు దేరాం!

5

స్కైలైన్ రెస్టారెంట్ కనుక్కోడం ఏమంత కష్టం కాలేదు. డేవిడ్‌ని రెస్టారెంట్ దగ్గరే ఉండమని చెప్పి నేను ముందుకి నడిచేను. దూరంగా కనిపిస్తోంది వేపచెట్టు. చెట్టుని సమీపించగానే కాళ్ళకి బ్రేకులు పడ్డట్టు ఆగి పోయేను. చెట్టుకింద కారు! స్కైబ్లూ ఆస్టిన్ కారు. రాత్రి నన్ను తారపోర్ గలీవరకూ వెంబడించిన కారు అదే! డ్రైవింగ్ సీట్లో ఎవ్వరో కూర్చున్నట్టు వెనకనించి సగం వీపు కనిపిస్తోంది. ఎవ్వరు?

నడక మార్చి ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ దారినపోయే దానయ్యలా ముందుకి నడిచేను. కారు దాటి కొద్దిదూరం వెళ్ళి ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టు ఆగి, జేబులు తడుముకుని ఏదో మరిచిపోయినట్టు వెనక్కి తిరిగేను. కారు సమీపించ గానే చూసీ చూడనట్టు ఓరగా డ్రైవింగ్ సీట్లోకి చూసేను.

అతనే?! రాత్రి నాతో కలియబడి జరీనా వెనక పరిగెత్తిన వ్యక్తి. ఇప్పుడు ఫుల్ సూట్‌లో లేడు. కళ్ళకి కూలింగ్ గ్లాసెస్ పెట్టుకున్నాడు. సిగరెట్ కాలుస్తూ అప్పుడప్పుడూ చెట్టు కెదురుగా వున్న ఇంటివేపు చూస్తున్నాడు. అది జరీనాతాజ్ ఇల్లు!

సందేహంలేదు. అతను ఆ ఇంటిని కాపలా కాస్తున్నాడు. వడివడిగా రెస్టారెంట్ వేపు అడుగులు వేసేను. డేవిడ్ నాకోసమే ఎదురు చూస్తున్నాడు.

చేతులూ కళ్ళూ తిప్పకుండా ఏదో సామాన్య విషయం మాట్లాడుతున్నట్టు డేవిడ్‌కి చెప్పేను. "ఆ వేపచెట్టుకింద ఓ నీలిరంగు ఆస్టిన్ ఆగివుంది చూడు. దాంట్లో కూర్చున్న వ్యక్తి జరీనా ఇంటిమీద నిఘావేసి ఉన్నాడు. నేను

ఆ ఇంట్లోకి వెళ్ళి జరీనాతాజ్ తండ్రిని కలుసుకుంటాను. నీవు ఇక్కడే వుండి ఆ వ్యక్తిని గమనించాలి. ఒకవేళ అతను కారు తీసుకుని ఎక్కడికైనా బయలుదేరితే, టాక్సీలో వెంబడించు. నీవు తిరిగి వచ్చేవరకూ నేను ఆ ఇంట్లోనే ఉంటాను!''

దేవిడ్ తలూపేడు!

వెనుదిరిగేను. అటూ ఇటూ చూడకుండా తలవంచుకుని ఆ ఇంటివేపు నడిచేను. తలుపుమూసి వుంది. మునివేళ్ళతో తట్టేను. జవాబు లేదు.

కాసేపాగి మళ్ళీ తట్టేను.

''ఎవ్వరు?'' లోపలినించి మగ కంఠం వినిపించింది.

బదులివ్వకుండా మళ్ళీ తట్టేను.

కాసేపటికి తెరుచుకుంది!

అతని మొహం చూడగానే అర్థమయింది, కూతురి దుర్మరణం అతనికి తెలిసిపోయినట్టు.

''అమజద్ ఖాన్ మీరే కదూ?'' అడిగేను.

అతను తలూపి, ''ఎవ్వరు మీరు?'' అన్నాడు.

''చెబుతాను. ముందు లోనికి నడవండి. మనం అపరిచితులమైనట్టు ఇలా గుమ్మంలో నిల్చుని మాట్లాడుకోడం ప్రమాదం! నేను మీ శ్రేయోభిలాషిని. బైట మీ ఇంటి మీద నిఘా వుంది. మీ అమ్మాయిని ఎవ్వరు చంపేరో, దేనికి చంపేరో నాకు తెలుసు. పదండి!'' అన్నాను తగ్గు స్వరంతో.

అతను క్షణం ఆలోచించి, ''రండి!'' అన్నాడు తలుపు కడ్డం తొలుగుతూ.

నేను లోన అడుగుపెట్టగానే తలుపు ముయ్యబోయేడు

"వద్దు! తలుపు మూస్తే, బైటవున్న వ్యక్తికి అనుమానం కలగవచ్చు. గుప్పిట తెరిచి వుంచితేనే ఎదుటి వ్యక్తి మనసులో కుతూహాలానికి ఆస్కారం వుండదు!" అన్నాను.

అమ్జద్‌ఖాన్ సాలోచనగా తలూపి లోనకి నడిచేడు.

నలభై ఏళ్ళుంటాయతనికి. అక్కడక్కడా నెరసిన జుత్తు. యవ్వనంలో బాగా కసరత్తు జేశాదేమో, ధృఢంగా, పొడుగ్గా ఉన్నాడు. కళ్ళల్లో ఆత్మవిశ్వాసం, దేనికైనా తెగించే తెగువూ ద్యోతకమౌతాయి. తెల్లని మీసాలు అతనికి ఓ ప్రత్యేకమైన గాంభీర్యాన్ని తెచ్చి పెడుతున్నాయి. చేతులు ఊపుతూ నడుస్తుంటే గమనించేను అతని ఎడమచెయ్యి మణికట్టువరకూ తెగివుండటం!

పడగ్గదిలోకి తీసికెళ్ళి "కూర్చోండి!" అన్నాడు మంచంమీద కూర్చుంటూ.

అతని కెదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

"ఇప్పుడు చెప్పండి! ఎవ్వరు మీరు?" అడిగేడు.

"నేను భారతదేశంనించి వచ్చేను. ఆకాశ్ అనే పేరు ఎప్పుడైనా విన్నారా మీరు?" అడిగేను అతని కళ్ళల్లోకి.

"మీరు ఆకాశ్ తరఫు మనిషా? అతనికెలా వుంది ఇప్పుడు?" అన్నాడు అమ్జద్‌ఖాన్ ఆశ్చర్యంగా.

"నేనింతవరకూ అతన్ని చూడనేలేదు. అతని ఆచూకీ తియ్యడానికే భారతదేశంనించి వచ్చేను!" అంటూ రాత్రి జరిగిన సంఘటనలన్నీ పూసగుచ్చినట్టు వివరించేను.

అమ్జద్‌ఖాన్ కొన్ని నిమిషాలవరకూ పలకలేదు. ఎక్సైట్‌మెంట్‌తో కాబోలు అతని మొహం జేవురించి వుంది. తరవాత తలెత్తి చెప్పసాగేడు. "ఉదయం ఏడు గంటల ప్రాంతంలో పోలీసులు వచ్చేరు ఇక్కడికి, నా

కూతురు మరణవార్త విని ముందు నమ్మలేకపోయాను. అక్కడికెళ్ళి శవం చూసేకగానీ నమ్మక తప్పలేదు. వేరొకరైతే గుండె పగిలి చచ్చేవారే!

నా జీవితంలోని సగభాగం యుద్ధాల్లో గడిచిపోయింది. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధంలో బ్రిటిష్ సైన్యంలో పని చేశాను. బంగ్లాదేశ్ విముక్తి యుద్ధంలో పాక్ కిరాతకులకి విరుద్ధంగా ముక్తిబాహినిలో పనిజేసేను. వంగ బంధు ముజీబ్ నాకు అత్యంత సన్నిహితుడు. ఆ ముక్తి పోరాటం లోనే హాండ్ గ్రనేడ్ షెల్లింగ్ తగిలి, ఇదుగో ఈ అర చెయ్యి ఎగిరి పోయింది.

మాకోసం భారతదేశం జేసిన త్యాగం అంతా ఇంతా కాదు. మీ దేశంపట్ల నాకు విపరీతమైన అభిమానం వుంది. ఎటువంటి ప్రతిఫలం ఆశించకుండా, కిరాతకమైన నియం తృత్వంనించి ఒక దేశాన్ని విముక్తి జెయ్యడానికి ప్రాణాలని పణంగాపెట్టి మీ సైనికులు పోరాడిన తీరూ, తొంభైవేల మంది శత్రు సైనికులని ఆయుధాలుకింద పడవేయించి మోకరిల్లజేసిన తీరూ సామాన్యమైంది కాదు. చరిత్రలో ఇటువంటి సంఘటన ఇంతవరకూ జరగలేదు.

మీ ఋణం ఎన్నటికీ తీర్చలేనిది. అందుకే నేనూ, నా కూతురూ మీ ఏజెంట్ ఆకాశ్‌కు ఉడతాభక్తిగా ఈ చిన్న సహాయం జేశాం.

జరీనా నాకు ఒక్కటే సంతానం. తల్లిలేని ఆ పిల్లని ప్రాణపదంగా పెంచేను. నాకు మిలిటరీ పెన్షన్ దొరుకు తోంది. జరీనా ఆ గ్లాస్ ఎంపోరియంలో పనిజేసి సంపా దించేది. మా దేశంలో రాజకీయ గతి ఊసరవెల్లిలా రంగులు మారుస్తోంది. ఎప్పుడేం జరుగుతుందో ఎవ్వరూ ఊహించ

లేకుండా వున్నారు. మా ప్రియతమ నాయకుడు ముజీబ్ కుటుంబాన్ని కిరాతకంగా చంపి పాక్ అభిమాన దళం గద్దె ఎక్కింది. ఎందరో త్యాగమూర్తుల రక్త తర్పణంతో సంపాదించిన స్వేచ్ఛ స్వాతంత్ర్యం నేలపాలయింది. రాజకీయాధికారం ఇంకా ఎన్ని దళాల చేతులు మారుతుందో ఏమైపోతుందో నేను చెప్పలేను.

ఇటువంటి తరుణంలోనే ఆకాశ్‌తో మాకు పరిచయం కలిగింది. ఒక రాత్రి జరీనాయే అతన్ని ఇక్కడికి తీసుకు వచ్చి, నాకు పరిచయం జేసింది. భారతదేశానికి విరుద్ధంగా ఈ కొత్త ప్రభుత్వం ఏదో కుతంత్రం పన్నుతున్నట్టు తనకి అనుమానం ఉందనీ, భారతదేశంపట్ల ఈ ప్రభుత్వానికి ఉన్న రహస్యమైన ఆలోచనలు ఎటువంటివో కూపీ తియ్యడానికి తను వచ్చేననీ, తనకి కావలసిన సమాచారం, సహాయం చెయ్యమనీ మమ్మల్ని అర్థించేడు. ముందే ఈ ప్రభుత్వంపట్ల మనసునిండా ద్వేషంవున్న మేము వెంటనే సమ్మతించేము.

ఆకాశ్ ఇక్కడ ఎలా మసలుకోవాలి? ఎవరెవర్ని కలుసుకోవాలి? ఇక్కడ గూఢచారి విభాగం ఎక్కడుంది? మిలిటరీ ప్లానింగ్ హెడ్‌క్వార్టర్ ఎక్కడుంది? దాంట్లో ప్రవేశించడానికి ఎటువంటి అడ్డంకులు ఎదుర్కోవాలి? ఇటువంటి ముఖ్యమైన సమాచారాలు అతనికి అందించే వాణ్ణి.

వారంరోజులక్రితం ఓ అర్థరాత్రి హడావుడిగా వచ్చి, తను తన మిషన్‌లో సఫలమైనట్టు సైనికదృష్ట్యా ఎంతో ప్రాముఖ్యంగల కొన్ని పత్రాలు మిలిటరీ ప్లానింగ్ హెడ్‌క్వార్టర్‌నించి తస్కరించినట్టూ, గూఢచారి విభాగానికి తనమీద అనుమానం కలిగినట్టూ, వీలుచూసుకుని

సాధ్యమైనంత త్వరలో భారతదేశం చేరుకోవాలను కున్నట్టూ చెప్పేడు.

అతను సెలవు తీసుకుంటూ నాకు షేక్ హాండ్ ఇచ్చి నప్పుడు తెలిసింది. జ్వరంతో అతని శరీరం వేడిగా ఉన్నట్టు. క్లైమేట్ ఛేంజ్ అవడంవల్ల కాస్త ఫీవర్ వచ్చిందనీ, ఉదయంలోగా అదే తగ్గిపోతుందనీ చెప్పి వెళ్ళేడు.

మర్నాటి రాత్రి జరీనాను పంపించేను అతని ఆరోగ్యం ఎలా ఉందో కనుక్కురమ్మని. జ్వరం తిరగబెట్టిందనీ, మంచానపడి మూలుగుతున్నాడనీ చెప్పింది. నాకు తెలిసిన ఒక డాక్టర్ని వెంటబెట్టుకుని, ఆకాశ్ నివసించే గదికి వెళ్లేను. డాక్టర్ రాసిన మందులూ అవీ తీసికెళ్ళి ఇచ్చేను. ప్రతిరోజూ రాత్రి జరీనా, నేనూ వెళ్ళి చూసి వచ్చే వాళ్ళం. మొన్న కాస్త కోలుకున్నట్టు కనిపించేడు.

ఇలా జరుగుతుందని నేను కల్లో కూడా ఊహించలేదు. నాలోటు తీర్చలేనిది. ఎవ్వరూ పూడ్చలేనిది. ఇక నా జీవితానికి ఒక అర్థం అంటూ మిగల్లేదు. నా చిట్టితల్లిని చంపిన కిరాతకులని నరికి ముక్కలుచేసి కుక్కలకీ, నక్కలకీ వెయ్యందే నేను నిదరబోను!'' మాట్లాడుతోంటే అమ్జద్ ఖాన్ మెడనరాలు ఆవేశంలో ఉబికి వచ్చేయి.

చాలు! నాకు కావలసింది కూడా అదే. అమ్జద్ ఖాన్ వంటి ధైర్యశాలీ, అన్నీ తెలిసిన వ్యక్తి సహాయం మాకు అత్యవసరం.

నేనూ, డేవిడ్ హోటల్ గదిలో నివసిస్తూ మా కార్య కలాపాలు సాగించడం ప్రమాదం. ఎక్కడో మారుమూల ఓ ఇల్లు ఏర్పాటు జేసుకుంటే మంచిది. అమ్జద్ ఖాన్

ఇంట్లో వుండడం కూడా ప్రమాదకరం! అతని ఇంటిమీద నిఘా వుంది.

ఆ సంగతే చెప్పేను అతనికి.

కాసేపు ఆలోచించి, పరిష్కారం దొరికినట్టు తలెత్తేడు. "నా ఆప్తమిత్రుడొకడు ఈ మధ్యే మక్కా దర్శించి రావడానికి సౌదీ అరేబియా వెళ్లేడు. అతను తిరిగి రావడానికి దాదాపు నెలైనా పడుతుంది. అతను తిరిగి వచ్చే వరకూ ఇంటి బాగోగులు చూస్తుండమని తాళంచెవులు ఇచ్చి వెళ్లేడు. అది చాలా పెద్ద ఇల్లు. మీరందులో నివసిస్తానంటే నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు!" అన్నాడు.

నేను వెంటనే అంగీకారం తెలిపేను.

సరిగ్గా అదే సమయంలో బైట గుమ్మందగ్గిర ఏదో అలికిడి వినిపించింది! నా చెయ్యి చటుక్కున కోటు లోపల జేబులోనికి వెళ్ళింది. మెరుపులా లేచి బైటికెళ్ళి చూసేను.

డేవిడ్!

"నువ్వా! రా లోపలికి!" అన్నాను.

డేవిడ్ మౌనంగా లోనికి వచ్చేడు. ఇంతలో అమ్జద్ ఖాన్ కూడా ఏం జరిగిందో చూడ్డానికి బైటికి వచ్చేడు. అతనికి డేవిడ్ని పరిచయం జేసేను. ముగ్గురం తిరిగి లోని కెళ్ళి కూర్చున్నాం.

డేవిడ్ తన రిపోర్ట్ ఇవ్వసాగేడు: "మీరీ ఇంట్లోకి వచ్చిన అరగంటవరకూ ఆ వ్యక్తి బైట కార్లో కూర్చున్నాడు. తరవాత కారు స్టార్ట్ జేసి మెల్లిగా వెనక్కి తిప్పేడు. అతన్ని కాస్త ముందుకి పోనిచ్చి, ఆటోరిక్షాలో చాలా జాగ్రత్తగా వెంబడించేను. ఆ కారు తిన్నగా మెహబూబ్ స్ట్రీట్ లోకి తిరిగి ఓ ఇంటిముందు ఆగింది.

అతను కారు దిగి ఇంట్లోకి వెళ్లేడు. సరిగ్గా అదేసమయంలో మరో వైపునించి ఓ అష్‌కలర్ అంబాసిడర్ వచ్చి ఆగింది ఆ ఇంటిముందు. దాంట్లోంచి లెదర్ బాగ్ పట్టుకుని ఓ నలభైఏళ్ళ కళ్ళద్దాలు పెట్టుకున్న వ్యక్తి, మరో యువకుడూ దిగి లోనికెళ్ళారు. అంతవరకూ చూసి వచ్చేశాను!" అన్నాడు.

అమ్జద్‌ఖాన్ సాలోచనగా తలూపి, "వాళ్ళ స్థావరం అదే అయుంటుంది! ఈ రాత్రి మూడో కంటికి తెలీకుండా దాంట్లో ప్రవేశించి తాడో పేడో తేల్చిపారెయ్యాలి. ఇప్పుడోమారు అక్కడికెళ్ళి దూరంనించి ఆ ఇంటికి "రేకీ" జేసి రావడం మంచిది!" అన్నాడు.

ముగ్గురం టాక్సీలో బయలుదేరాం. మహెబూబ్ స్ట్రీట్‌లో ఓచోట టాక్సీ ఆపించి దూరంగా కనిపిస్తున్న ఓ డాబా ఇల్లు చూపెట్టేడు డేవిడ్, తలుపుమూసి వుంది. ఆ వీధిలో ఇళ్ళు దూరదూరంగా విసిరివేసినట్టున్నాయి. నేనూ, అమ్జద్‌ఖాన్ కళ్ళతోనే ఆ ఇంటినీ, దాని పరిసరాల్లో వున్న ఇళ్ళనీ, దుకాణాలనీ పరిశీలించి మస్తిష్కంలో పూర్తి మ్యాప్ సెట్ జేసుకున్నాం.

"ఇక చాలు! పదండి!" అన్నాడు అమ్జద్‌ఖాన్.

అక్కణ్ణించి తిన్నగా హోటల్‌కెళ్ళి గది ఖాళీచేసి సామానుతో అమ్జద్‌ఖాన్ చెప్పిన ఇంటికి వెళ్ళాం. విశాలమైన ఇల్లు అది. ఇంటిచుట్టూ చిన్న కంపౌండ్ పెద్దహాలు. హాల్లో రకరకాల డెకొరేషన్ వస్తువులు. మేడమీద అందమైన మూడు గదులు. మాకు అన్నివిధాలా అనుకూలంగా ఉంది ఇల్లు.

ముగ్గురం కూర్చుని, జాగ్రత్తగా పథకం తయారు జెయ్యసాగాం!

6

"టైమ్ ఎంతవుతోంది?" అడిగేడు అమ్జద్ ఖాన్.

రిస్టువాచీ చూసుకుని, "పన్నెండుబావు!" అన్నాను.

అది మహెబూబ్ స్ట్రీట్. వీధిలో పక్క దిక్కు లేదు. రోడ్డుపక్క మునిసిపాలిటీ లైట్లు కునికిపాట్లు పడుతున్నాయి.

నేనూ అమ్జద్ ఖాన్ చీకట్లోంచి బైటకివచ్చి, ఆ ఇంటి వేపు అడుగులు వెయ్యసాగేము. డేవిడ్ సాయంత్రం నాలుగ్గంటల విమానంలో చిట్టగాంగ్ వెళ్ళిపోయేడు. నేనింకా మారువేషంలోనే వున్నాను.

అమ్జద్ ఖాన్ చటుక్కున చెయ్యిపట్టి ఆపడంతో, కాళ్ళకి బ్రేకులు వేసినట్టు ఆగిపోయేను. సరిగ్గా అదే సమయంలో ఆ ఇంటి తలుపు తెరుచుకుంది. ఇద్దరం మెరుపులా ఓ టెలిఫోన్ పోల్ చాటున తప్పుకుని, అటు చూడసాగాం. ఆ ఇంట్లోంచి లెదర్ బాగ్ పట్టుకుని ఓ వ్యక్తి బైటికి వచ్చేడు. అతని వెనకే మరో ఇద్దరు ఇవతలికి వచ్చేరు. మసక చీకటి కావడంవల్ల వారి మొహాలు గుర్తించడం కష్టం.

ముగ్గురూ ఇంటిముందు ఆగివున్న ఆప్‌కలర్ అంబాసిడర్‌లో కూర్చున్నారు. కారు స్టార్టయింది. వెనుదిరిగి వేగంగా దూసుకుపోయింది. వాళ్ళలా వెళ్ళగానే ఇంటి తలుపు తిరిగి మూసుకుంది. అంటే, ఇంట్లో ఇంకెవ్వరో వున్నారన్నమాట. ఎవ్వరు? ఎంతమంది?...

పదమన్నట్టు సైగ జేశాడు అమ్జద్ ఖాన్. ఇద్దరం ఇంటిని సమీపించాం!

"నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను. మీరు తలుపు తిట్టండి!" అన్నాడు అమ్జద్ ఖాన్ జేబులోంచి పిస్తోలు తీస్తూ.

ఆ ఇంట్లోకి ప్రవేశించాలంటే అదొక్కటే మార్గం! తప్పదు. మెట్లెక్కి తలుపు తట్టేను.

“కోన్ ఆచి? (ఎవ్వరు?)” వెంటనే జవాబు వచ్చింది.

“అమి ఆచి. ఫాటక్ట ఖోలెదోవ్ (నేను. తలుపు తెరువ్)” అన్నాను బెంగాలీలో.

అమ్జద్ ఖాన్ మెరుపులా గోడకి నక్కి నిల్చున్నాడు.

గడియతీసిన శబ్దం. తలుపు కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది.

ముప్పై ఏళ్ళుంటాయతనికి. మొహంమీద స్ఫోటకం మచ్చలు. నల్లగా, సామాన్యమైన ఒడ్డు పొడుగులో వున్నాడు.

“ఎవరు నువ్వు? ఏంకావాలి?” అడిగేడు కనుబొమలు ముడిచి.

“లాయర్ యూసుఫ్ సాబ్ ఇల్లు ఇదేనా?” అడిగేను కంఠంలో నమ్రత ఒలకబోస్తూ.

“కాదు!” అన్నాడు విసురుగా.

“వారి ఇల్లెక్కడో తెలుసా మీకు?”

“తెలీదు!” అంటూ తలుపు ముయ్యబోయేడు.

డొక్కలో ఒక్కటి ఇచ్చేను. ఊపిరి ఆగినట్టు మూలిగేడు. పిడికిలి బిగించి ఒంట్లో వున్న శక్తి కొద్దీ నాభికింద ఇచ్చేను. పొట్ట పట్టుకున్నాడు. ఊహించని ఆ బలమైన దెబ్బకి పేగులు ఉండచుట్టుకు పోయుంటాయి. మోకాళ్ళ మీద కింద కూలుతూ తలుపు పట్టుకుని నిలదొక్కుకో బోయేడు. అరచేతి అంచుతో మెడమీద జూడో దెబ్బ తీసేను.

“సలీమ్!” అని గావుకేక పెడుతూ పిండిబస్తాలా కిందపడ్డాడు.

అతనిలో చలనం నశించింది. కాలితో అతన్ని లోనికి తోసి, రెప్పపాటులో ఇద్దరం హాల్లోకి దూరి తలుపు మూశాం.

లోపల నిశ్శబ్దం! ఎవ్వరూ వున్న అలికిడిలేదు. డిమ్ లైట్ వెలుగుతోంది. పైన రెండు గదులు కనిపిస్తున్నాయి. పైకి వెళ్ళడానికి హాల్లోంచి గోడవారగా చెక్క మెట్లు. తలుపు తెరిచిన వ్యక్తి, దెబ్బతిని కిందకూలుతూ సలీమ్ అని కేకేశాడు. అంటే, ఆ పేరుగల వ్యక్తి ఎవ్వరో ఇంట్లో ఎక్కడో ఉన్నాడన్నమాట. ఈ ఆలోచన రాగానే సవ్వడికాని అడుగులతో పరుగెత్తి, మెట్లవెనక చూడసాగేము.

పైన గది తలుపు తెరుచుకున్న శబ్దం, ఎవ్వరో నడవా లోకి వచ్చిన బూట్సుల సవ్వడి.

ఊపిరి బిగబట్టి తయారుగా నిల్చున్నాం.

"అక్తర్!" పైనించి వినిపించింది మగ కంఠం.

బహుశా అది ఆ స్ఫోటకం మచ్చల వ్యక్తి పేరే అయుంటుంది. హాల్లోంచి ఎటువంటి జవాబు రాక పోడంతో అతనికి అనుమానం వేసివుంటుంది. ఒక్కొక్క మెట్టే దిగుతూ కిందికి వస్తున్నాడు. అంతవరకూ నాపక్క నిల్చుని పొంచి చూస్తున్న అమ్జద్ ఖాన్ పిల్లిలా నక్కుతూ మెల్లిగా మొదటి మెట్టువేపు జరగసాగేడు.

సలీమ్ అనబడే ఆ వ్యక్తి, చివరిమెట్టు దిగి హాల్లోకి అడుగుపెట్టడం. అమ్జద్ ఖాన్ చిరుతలా లంఘించి తన మొండిచేత్తో అతని డొక్కలో పొడవడం, ఆ హఠా త్సంఘటనకి అతను గావుకేక పెట్టడం, లిప్తపాటులో జరిగిపోయేయి. ఆ దెబ్బనించి అతను కోలుకోకముందే

అమ్జద్ ఖాన్ మోకాలు మడిచి అతని తొడలమధ్య తన్నేడు.

ఈలోగా నేనూ అక్కడికి చేరుకున్నాను.

అమ్జద్ ఖాన్ అతన్ని ఊపిరి తీసుకోనివ్వకుండా, నిల దొక్కుకోనివ్వకుండా పంజాలేని మొండిచేత్తో ఇష్టం వచ్చినట్టు పొడవసాగేడు. అవి సామాన్యమైన దెబ్బలు కావు.

కొద్దిక్షణాల్లోనే సలీమ్ నిస్సత్తువతో ఆకుకూర కాడలా అష్టవంకర్లు తిరుగుతూ నేల కరిచేడు.

"సమయం విలువైనది. క్షణం వృథాచెయ్యకూడదు. కమాన్! క్విక్!" అంటూ మెట్లగుండా మీదికి పరుగు తీసేడు అమ్జద్ ఖాన్.

అతని వెనకే రెండంగల్లో మేడమీదికి చేరుకున్నాను. పైన రెండు గదులు! తలుపులు మూసివున్నాయి. ఎడం చేత్తో సెఫ్టీకాచ్ లాగి రివాల్వర్ రెడీగా పట్టుకుని తలుపు తోసేను. భళ్ళున తెరుచుకుంది.

గది ఖాళీ! ఎవ్వరూలేరు!!

రెండవ గదివేపు నడిచి, మెల్లిగా తలుపు తోసేను. ఆ నిశ్శబ్ద వాతావరణంలో తలుపుచేసిన కిర్రుమనే చప్పుడు చాలా విచిత్రంగా వినిపించింది. గదిలోకి చూసిన నా గుండెగతి వేగం అందుకుంది. ఓ గోడవారగా మంచం! మంచంమీద ముసుగుతన్ని ఎవ్వరో పడుకున్నారు.

అమ్జద్ ఖాన్ని వెనక రమ్మన్నట్టు సైగచేసి అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ మంచంవేపు నడిచేను. మంచందగ్గిర నిల్చుని వంగి, దుప్పటి తొలగించేను.

ఆకాశ్!

ప్రాణాలకు తెగించి, నేను వెతుకుతున్న, నాకు కావలసిన ఆకాశ్ అతనే!!

కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి. నుదుటిమీద నీటితో తడిపిన బట్ట. చటుక్కున చెయ్యి అందుకుని పల్స్ చూసేను. ప్రాణం ఉంది! ఫీవర్‌తో కాబోలు వళ్ళు కాలి పోతోంది. చాలా మెల్లిగా శ్వాస పీలుస్తున్నాడు.

మంచం పక్క టీపాయ్‌మీద మందుసీసాలూ, టాబ్లెట్సూ, థర్మామీటర్, ఐస్ బాగ్ కనిపిస్తున్నాయి.

"ప్రాణం వుందా?" అడిగేడు అమ్జద్ ఖాన్ ఆతృతగా.

"ఉంది! కాని పల్స్ వీక్‌గా కొట్టుకుంటోంది!" అన్నాను.

"అర్థమైంది. మనం బైట వున్నప్పుడు, చేతిలో లెదర్ బాగ్ పట్టుకుని ఈ ఇంట్లోంచి బైటికివచ్చి కార్లో వెళ్ళిన వ్యక్తి డాక్టర్ అయుంటాడు. వాళ్ళు ఆకాశ్‌కు డాక్టర్ ట్రీట్‌మెంట్ ఇప్పిస్తున్నారు. ఇందులో ఏదో మర్మం వుంది. ఆ డాక్టర్ వెంటవెళ్ళిన మిగతా ఇద్దరూ కార్లో డాక్టర్ని వదిలి ఏ సమయంలోనైనా తిరిగిరావచ్చు. సాధ్యమైనంత త్వరగా ఆకాశ్‌ని లేపి, మాట్లాడించడం మంచిది!" అన్నాడు అమ్జద్ ఖాన్.

జ్వర తీవ్రతతో మూలుగుతున్నాడు ఆకాశ్. మంచం మీద కూర్చుని అతని భుజంపట్టి మెల్లిగా కుదుపుతూ, "ఆకాశ్!" అన్నాను.

అతను పలకలేదు. కళ్ళు తెరవలేదు.

రెండు మూడుసార్లు ప్రయత్నించేక మూలుగుతూ మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచేడు. నిమిషంపాటు నన్ను రెప్పవేయకుండా చూసి, మెల్లిగా తల తిప్పేడు. అమ్జద్ ఖాన్‌మీద దృష్టిపడంగానే "మీరా!" అన్నాడు నీరసంగా.

నా మనసు కుదుటపడింది.

ఖాన్ కళ్ళు తళతళ మెరిసేయి. "ఔను మిస్టర్ ఆకాశ్! నిన్ను వెదుక్కుంటూ ఇలా వచ్చేము. వీరు మిస్టర్ రాజారెడ్డి. భారత స్పెషల్ బ్రాంచ్ తరఫునించి మీ విషయం కనుక్కోడానికి పంపించబడ్డారు" అంటూ నన్ను ఆకాశ్‌కి పరిచయం జేసేడు.

"గ్లాడ్ టు మీట్ యూ మిస్టర్ ఆకాశ్! నా పేరు ఎర్రసముద్రం!" అన్నాను పెట్టుకున్న గెడ్డాన్ని కుడి చెంపనించి కొద్దిగా తీసి చూపిస్తూ.

ఎర్రసముద్రం అన్నది భారత ఏజెంట్లు ఒకర్ని ఒకరు గుర్తించుకోడానికి ఏర్పరచిన సెక్యూరిటీ వర్డ్! అంతవరకూ నీరసంతో, నిస్సత్తువతో నిర్జీవంగా వున్న ఆకాశ్ మొహంలో కోటి జ్యోతులు వెలిగినట్టు తోచింది. ఏదో చెప్పడానికి నోరు తెరిచేడు. పెదాలు కదులుతున్నాయి గాని. మాట బైటికి రావడం లేదు. కళ్ళు బరువుగా మూతలు పడుతున్నాయి.

చెప్పలేని ఆరాటంతో అతని చెయ్యి అందుకుని పల్స్ చూసేను. మొదటికంటే మరీ వీక్‌గా కొట్టుకుంటోంది.

"మిస్టర్ ఆకాశ్! ఏం చెప్పదలచుకున్నారో, దయచేసి త్వరగా చెప్పడానికి ప్రయత్నించండి!" అన్నాను భుజం తడుతూ.

అతి కష్టంమీద కళ్ళు తెరిచేడు. నన్ను ఇంకా స్త దగ్గరికి రమ్మన్నట్టు సైగ జేసేడు.

అతని మొహందగ్గిర వంగి చెవులు రిక్కించుకున్నాను.

ఆకాశ్ నోటినించి రెండే రెండు వాక్యాలు వెలువడ్డాయి. "పీరాన్ ఘాట్... కాథలిక్ చర్చ్..." అంతే! అతని తల పక్కకి వాలిపోయింది.

నమ్మనట్టు, విశ్వాసం రానట్టు రెప్పవెయ్యకుండా అతన్ని చూస్తుండిపోయేను. రెండు క్షణాలక్రితం, జీవం వున్న వ్యక్తి, నాతో మాట్లాడిన వ్యక్తి ఇప్పుడు లేడు. ఎక్కడికో, దేనికో ప్రయాణం కట్టేడు.

బ్రతుకు క్షణభంగురమనీ, ఎప్పుడు ఎవ్వరు ఎలా అరి షోతారో చెప్పడం దుర్లభమనీ తెలిసివుండీ, మానవుడు దేనికి సాటిమనిషిపట్ల ద్వేషం, కలుషితం పెంచుకుంటు న్నాడు? మానవుడు వీటికి అతీతుడై ఉండివుంటే యుద్ధాలు జరిగేవా? ఇన్ని మారణాయుధాలు సృష్టించ బడేవా? ఈనాడు ఆకాశ్, దేశంకాని దేశంలో ఇలా దిక్కులేని చావు చచ్చేవాడా?

అమజ్‌ద్ ఖాన్ చెయ్యి భుజంమీద పడడంతో ఆలో చనలు చెదిరిపోయాయి. సజల నయనాలతో అతనివేపు చూసేను.

"లీవిట్ మిస్టర్ రాజారెడ్డీ! కాస్త ముందూ వెనకా, అందరం చేరే గమ్యం ఒక్కటే. ఆకాశ్ అమరుడు! అతని త్యాగం మరవలేనిది. పోయినవాళ్ళకోసం ఖేద పడుతూ కూర్చోడానికిది సమయంకాదు. ఆకాశ్ కన్ను మూస్తూ, వీరాన్ ఘాట్, కాథలిక్ చర్చ్ అన్నాడు. ఇంకాస్త వివరంగా చెప్పివుంటే మన పని సులువై వుండేది. ఫరవాలేదు. ఇందులో ఏదో మర్మం వుంది. వీరాన్ ఘాట్ నగర పొలిమేరల్లో వుంది. అక్కడే బ్రిటిష్ కాలంలో కట్టిన, ఇప్పుడు శిథిలావస్థల్లో ఉన్న ఓ చర్చ్ వుంది. ఆకాశ్, ఆ చర్చిలోనే ఎక్కడో ఏదో దాచిపెట్టి వుంటాడు. అదేమిటో వెదికి మన హస్తగతం జేసుకోవాలి. గెటప్. క్విక్!" అన్నాడు అమజ్‌ద్ ఖాన్.

ఆకాశ్ శవంమీద తలవరకూ దుప్పటికప్పి లేచేను.

ఇద్దరం గదిలోంచి బైటపడి, మెట్లుదిగి హాల్లోకి వెళ్ళాం.

ఇంట్లో స్మశానంతంటి నిశ్శబ్దం ఆవరించి వుంది. ఆ ఇద్దరూ ఇంకా అలానే నేలమీద పడున్నారు. హాలు తలుపు ఓరగా తెరిచి, వీధిలో అటూ ఇటూ చూసేను. ఎవ్వరూ లేరు. ఇద్దరం ఇంట్లోంచి బైటపడి తలుపు బిగించి వీధిలోపడి గబగబ నడవసాగేము.

"ఈ సమయంలో వీరాన్ ఘాట్ వెళ్ళి ఆ చర్చి శిథిలాల్లో ఆకాశ్ ఏం దాచిపెట్టేడో వెతకడం అసంభవం!" అన్నాడు అమ్జద్ ఖాన్.

"ఏం?" అడిగేను నిరుత్సాహంగా.

"ఈ వేళ అక్కడ భయంకరమైన చీకటి ఉంటుంది' అన్నీ శిథిలమైన కట్టడాలు. టార్చిలైట్సుకూడా లేకుండా ఆ రాళ్ళల్లో, రప్పల్లో ఎలా వెదికేది?"

"పగలు వెళ్ళి చూస్తే?"

"నో.నో.పగలు ఆప్రదేశానికి వెళ్ళడం మరీప్రమాదం!"

"దేనికి?"

"పగలు ఆ ప్రదేశమంతా అలగా జనంతో గందరగోళంగా వుంటుంది. కల్లూ, సారా అనబడే చవకబారు మత్తు పానీయాలు కుండల్లో పెట్టుకుని అక్కడే అమ్ముతారు. ఉదయంనించీ రాత్రి పదిగంటలవరకూ అక్కడ థర్డ్ క్లాస్ జనం తిరుగుతూనే వుంటారు. పగలు మీరా ప్రదేశాన్ని ఓమారు చుట్టి, అక్కడి పరిస్థితినీ, వాతావరణాన్ని స్టడీచేసి, రేపు అర్థరాత్రి అన్ని ఏర్పాట్లతో వెళ్ళి వెతకడం ఉత్తమం!" అన్నాడు అమ్జద్ ఖాన్.

నేను పలకలేదు. తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ సాలోచనగా తలూపేను.

7

"ఇక్కడ ఆపు!" అన్నాడు అమ్జద్ ఖాన్.

డ్రైవర్ బ్రేక్ వేసేడు.

ఇద్దరం టాక్సీ దిగాం. మీటర్ బిల్ పే చేశాం. టాక్సీ వెనుదిరిగి వెళ్ళిపోయింది. ఆ ప్రదేశంలో దూరదూరంగా విసిరివేసినట్టు కట్టివున్నాయి ఇళ్ళు. అక్కడక్కడ స్ట్రీట్ లైట్స్ వెలుగుతున్నాయి. అక్కణ్ణించి వీరాన్ ఘాట్ చేరాలంటే రెండు ఫర్లాంగులు నడవాలి.

టాక్సీలో అక్కడివరకూ వెళ్ళి, చీకట్లో ఆ నిర్జన ప్రదేశంలో టాక్సీ దిగితే, డ్రైవర్ కి అనుమానం వేస్తుంది. అందుకే, అక్కడే టాక్సీ ఆపి దిగాం.

"ఇక వెళదామా?" అడిగేడు అమ్జద్ ఖాన్.

రిస్టువాచీ చూసుకుంటూ తలూపేను. రాత్రి ఒంటి గంట!

ఓమారు చుట్టూ పరిశీలించి నడక సాగించాం. ఊర కుక్కలు తప్ప చుట్టుపక్కల మనిషిమాత్రుడు లేడు. క్రమక్రమంగా చీకట్లో కలిసిపోతున్నాం. వెనక ఇళ్ళూ, స్ట్రీట్ లైట్సూ దూరదూరమవుతున్నాయి. అది తారు రోడ్డు. చుక్కల వెలుగులో పరిసరాలు మసకమసకగా కనిపిస్తున్నాయి. చెదురు మొదురుగా గుండెల్ని జలదరింప జేసే నక్కల ఊలలు.

పావుగంటలో గమ్యం చేరుకున్నాం. అదే వీరాన్ ఘాట్.

చీకట్లో శిథిలమైన కట్టడాలు మసకమసకగా కనిపిస్తున్నాయి. కొన్ని మొండిగోడలూ, మట్టిదిబ్బలూ దాటి కాథలిక్ చర్చిని సమీపించాం. శిథిలావస్థలో వున్న చర్చి

అది. ఏ బ్రిటిష్ కాలంలో కట్టేరో తెలీదు. మెయింటినెన్స్ లేక గోడల ప్లాస్టర్ పూర్తిగా రాలిపోయింది. గోడల నిండా నాచూ, రావిమొక్కలూ మొలిచేయి. కప్పు ఇంకా పూర్తిగా కూలిపోలేదు.

ఇద్దరం టార్చిలైట్లుతీసి వెలిగించాం!

శిథిలమైన సింహద్వారంగుండా చర్చిలో ప్రవేశించాం. ఎటుచూసినా, పెద్దపెద్ద సాలెగూళ్ళు. దుమ్మూ, ధూళి. అక్కడక్కడా విరిగిపడ్డ రాతి స్థూపాలు.

"చాలా జాగ్రత్తగా వెతకవలసి వుంటుంది. నేనా కుడివైపునించి ప్రారంభిస్తాను. మీరీ ఎడంవైపు వెతకండి!" అన్నాడు అమ్జద్ ఖాన్.

సిగరెట్ అంటించి తలూపేను. ఇద్దరం చర్చిని రెండు భాగాలుగా విభజించుకుని ప్రారంభించాం! నేను ఎడం వైపునించి అంగుళం వదలకుండా చాలా జాగ్రత్తగా వెర్చి ప్రారంభించేను. ఏ రాయీ, రప్పా కనిపించినా, సూక్ష్మంగా పరిశీలిస్తూ ముందుకి సాగేను. నా టార్చిలైటు నించి పడుతున్న వలయకాంతి తప్ప అంతా అంధకారం!

ఆ నిశ్శబ్దాన్ని ఛేధిస్తూ హఠాత్తుగా వెనక ఏదో చప్పుడు కావడంతో ఊపిరి బిగబట్టి చటుక్కున వెను దిరిగేను.

నక్క!

టార్చిలైటు కాంతి పడగానే భయంకరంగా ఊల పెడుతూ ద్వారం వేపు పరుగుతీసింది. తేలిగ్గా శ్వాస విడి చేను. అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ చుట్టుప్రక్కల పగ లంతా మత్తుపానీయాలూ, వేపుడు మాంసాలూ అమ్ము తారు. కిందపడ్డ ఎముకలూ అవీ ఏరుకు తినడానికి నక్కలూ తోడేళ్ళూ ఈ ప్రాంతంలో తిరుగుతుంటాయని.

ఆలోచిస్తూ తలెత్తేను. నా దృష్టి, ఎదురుగా నేలలో పాతిన ఓ మూడడుగుల రాతి స్తంభంమీద నిలిచింది. రాతితో చెక్కిన తామరపువ్వుతో సహా నున్నగా, గుండ్రంగావున్న ఆ రాతి స్తంభం నేలలో నిటారుగా పాతివుంది.

అటు నడిచేను. టార్చికాంతిలో పరీక్షగా చూసేను. తామరరేకులు అక్కడక్కడా విరిగి ఉన్నాయి. పువ్వు మధ్య కాంతి వేసి చూసేను. డొల్లగా తొలిచి వుంది. గులకరాళ్ళూ విరిగిన ఇటుక ముక్కలూ కనిపిస్తున్నాయి.

దేనికైనా మంచిదని ఒక్కొక్కటేతీసి కింద పడెయ్యసాగేను. రాళ్ళు తీస్తున్నకొద్దీ చెయ్యి లోనికి దూరుతూనే ఉంది. చెయ్యి భుజంవరకూ దిగేసరికి ఏదో కాగితంలాటిది తగిలినట్టు తోచింది. చెయ్యి బైటికిలాగి, టార్చి ఫోకస్ వేసి చూసేను.

పాకెట్! ఆకుపచ్చ కేన్వాస్ కాగితంలో చుట్టివున్న ప్యాకెట్!

పరవళ్ళు తొక్కుతున్న మనసుని అదుపులో పెట్టుకుంటూ చెయ్యిదూర్చి దాన్ని బైటికి తీసేను. అక్కడక్కడా కాగితం చెదలుపట్టింది. వేళ్ళతో వత్తిచూసేను. చిన్నసైజు అట్టపెట్టె. పైన నాలుగువైపులా ఎర్ర రిబ్బన్ చుట్టి వుంది.

వెనుదిరిగి, అమ్జద్ ఖాన్ కేకేసేను.

జవాబు లేదు!

టార్చి ఫోకస్, చీకట్లో నాలుగువైపులా వేస్తూ మళ్ళీ పిలిచేను.

నిశ్శబ్దం!

ఆశ్చర్యం వేసింది. అతను వెళ్ళినవైపు అడుగులువేస్తూ "అమ్జద్ ఖాన్! ఎక్కడున్నావ్?" అన్నాను శాస్త్ గట్టిగా.

అంతకీ జవాబులేదు! సూదిపడితే వినిపించే నిశ్శబ్దం!!

ఏమయ్యేడు? చెప్పా పెట్టకుండా ఎక్కడికి వెళ్ళేడు? చెదురుమొదురుగా పడున్న శిథిలాలని దాటుకుంటూ చీకట్లో అతను వెళ్ళిన దిక్కు నడిచేను. ఆ వైపు గోడ మధ్య ఓ విశాలమైన కిటికీ ఉంది. ఆ కిటికీకి కాస్త ఇవతల విరిగిపడున్న ఓ స్తంభం ఉంది. బహుశా అతను ఆ కిటికీ గుండా బైటికి దూకి వెతుకుతున్నాడేమో అనుకుంటూ అటు నడిచేను.

కిందపడున్న స్తంభాన్ని దాటి కిటికీవైపు అడుగు వెయ్యబోతూ కాళ్ళకి బ్రేకులు వేసినట్టు ఆగిపోయేను. గుండె వేగం అందుకుంది. కింద నేలమీద, విరిగిపడున్న స్తంభానికి సోఫాలా వీపు ఆనించి ఎవ్వరో కూర్చున్నట్టు మసకమసకగా కనిపించింది.

చటుక్కున టార్చి ఫోకస్ అటువేసేను.

అమ్జద్ ఖాన్!

కాళ్ళు బార్లా జాపి, చేతులు వదులుగా జారవేసి, వీపు విరిగిపడ్డ స్తంభానికి ఆనించి కూర్చునున్నాడు. సరిగ్గా గుండెలో, పిడివరకూ దిగిన కత్తి! ఆ గాయంనించి ధారగా కారి అతను వేసుకున్న తెల్లషర్టుని ఎర్రగా చిక్కగా మార్చిన రక్తం! కళ్ళు తెరిచి ఉన్నాయి. నోరు సగం తెరిచి ఉంది.

చటుక్కున వంగి అతని చెయ్యి అందుకున్నాను. నా గుండె ఝల్లుమంది!

అమ్జద్ ఖాన్ మరణించేడు!!

అది కలో, నిజమో ఎటూ పాలుపోవడం లేదు. అతన్ని ఎవ్వరు పొడిచేరు? ఎలా పొడిచేరు? చీకట్లో నిశ్శబ్దంగా, నాకు తెలీకుండా నా ఆప్తుణ్ణి ఎవ్వరు చంపేరు? మమ్మల్ని వెంబడిస్తూ ఎవ్వరైనా ఇక్కడికి వచ్చేరా? ఎలా?

బుర్ర గిరగిర తిరగసాగింది.

సరిగ్గా అదేసమయంలో పిస్తోలు పేలడం, సుయ్‌మనే చప్పుడుతో నా చెవిపక్కనించి ఏదో దూసుకుపోవడం లిప్తపాటులో జరిగిపోయేయి.

రెప్పవేసి తెరిచేలోగా, మెరుపులా నేలమీదికి దొర్లి టార్చి ఆర్పేను. దొర్లుతూనే కోటు జేబులోంచి పిస్తోలు బైటికి లాగేను.

చీకటి! ఎక్కడ ఏముందో అంచనా వెయ్యలేని కటిక చీకటి!

బోర్లా పడుకుని, మోచేతులు నేలమీద ఆనించి నిశ్శబ్దంగా వెనక్కి జరగసాగేను. ఆ వ్యక్తి ఎక్కడున్నాడు? ఒక్కడా? ఇద్దరా? ఎంతమంది?

నావల్ల ఏ చిన్న శబ్దమైనా ప్రమాదం! చాలా మెల్లిగా వెనక్కి జరుగుతున్నాను. నా ఊపిరి నాకే స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

దురదృష్టవశాత్తు వెనక కాళ్ళకి ఏదో రాయి తగిలి గరగర చప్పుడయింది. అంతే!

“ఢాం!” దిక్కులు పిక్కటిల్లేయి.

ఆ కటిక చీకట్లో, ఏ వేటగాడూ కాల్చలేడు. అదే జరిగింది. అతని గురి తప్పింది. కానీ, అతను ఎక్కడ నక్కి పిస్తోలు పేల్చేడో నాకు కనిపించింది. ఆ అంధకారంలో సింహద్వారం గడపకి అతుక్కుని, నిప్పురవ్వ మెరిసింది.

ఊపిరి బిగబట్టి, మెల్లిగా అంతకిముందు కాలికి తగిలిన రాయి అందుకున్నాను. చెయ్యి ఎత్తి రాయిని ఓ మూలకి విసిరేను.

"ఢాం! ఢాం!" రెండు గుళ్ళు అటు దూసుకు పోయేయి.

ఆ అవకాశాన్ని జారవదలకుండా, మెరుపులా నేల మీంచి లేచి అంతక్రితం చూసిన కిటికీవేపు గెంతేను. కన్నుమూసి తెరిచేలోగా ఎగిరి అవతలకి దూకేను. కాళ్ళకి నల్లని కేన్వాస్ బూట్సు వుండటంవల్ల అట్టే శబ్దం కాలేదు. క్షణం అలాగే కూర్చుని చెవులు రిక్కించుకున్నాను.

నిశ్శబ్దం!

అతనికి, నేను వేసిన ఎత్తు తోచలేదు కాబోలు. లోపలినించి ఎటువంటి అలికిడీ అవలేదు. నేనింకా లోపలే వున్నాననుకుంటున్నాడు కాబోలు.

నేలమీంచి లేచి, డొంకల్లోపడి రోడ్డువేపు దౌడు తీసేను. పరిగెత్తుతూ కోటు లోపలి జేబులో పెట్టుకున్న ఆ పాకెట్‌ని తడిమి చూసేను. ఉంది. నా ప్రాణాలని పణంగాపెట్టి దాన్ని దక్కించుకోవాలి. సురక్షితంగా ఢిల్లీ తీసికెళ్ళి అధికారులకి అప్పగించాలి. నా ధ్యేయం, లక్ష్యం అదే!

రోడ్డుమీదికి చేరుకుని వెనుదిరిగి చూసేను. ఎవ్వరూ వస్తున్న అలికిడిలేదు. మసక చీకట్లో దూరాన శిథిలమైన ఆ చర్చి ప్రేతంలా కనిపిస్తోంది. రిలాక్సింగ్ స్టెప్స్ వేస్తూ నగరంవేపు పరిగెత్తసాగేను. కొద్దిదూరంలో రోడ్డుకి కుడి పక్క ఏదో కారు ఆగివుండటం మసకమసకగా కనిపించ డంతో తక్కున ఆగిపోయేను.

నా అనుమతి లేకుండానే నా చెయ్యి పాంటు జేబులోకి వెళ్ళి, పిస్తోలు బైటికి తీసింది. ఆ కారువేపే చూస్తూ కుడిపక్క రోడ్డు దిగేను. కుడిపక్క రోడ్డు కిరువైపులా పిచ్చిమొక్కలూ, పొదలూ మొలిచి వున్నాయి. పిస్తోలు రెడీగా పట్టుకుని సవ్వడికానిఅడుగులతో కారు వున్న వేపు నడిచేను. అది నా జాగ్రత్త. కారు ఖాళీగా ఉందో, దాంట్లో ఎవరైనా వున్నారో తెలీదు. చర్చిలో అమ్జద్ ఖాన్ను చంపిన వ్యక్తి బహుశా ఈ కారులోనే వచ్చి ఉంటాడు.

ఆలోచిస్తూ కారుని సమీపించి, రోడ్డు ఎక్కి పిల్లిలా కారు వెనక్కి వెళ్ళేను. కదలకుండా నిల్చుని చెవులు రిక్కించేను. కార్లోంచి ఎటువంటి అలికిడీ లేదు.

ట్రిగ్గర్ మీద వేలువుంచి, టార్చిలైటు తీసేను. రెప్ప మూసి తెరిచినట్టు టార్చి వెలిగించి ఆర్పేను. ఆ ఒక్క క్షణం వెలుగులో కారు ఖాళీగా వున్నట్టు తెలిసిపోయింది.

థాంక్ గాడ్! తేలిగ్గా ఊపిరి తీసుకుని డ్రైవింగ్ సీటు వేపు అడుగువేసేను. డోర్ తెరిచి, వేళ్ళతో ఇగ్నీషియన్ కీ ఉండే చోట తడిమేను. లేదు! క్షణం వృధాజెయ్యకుండా డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చుని, బేటరీ కనెక్షన్, ఇచ్చి, సెల్ఫ్ స్టార్టర్ కనెక్షన్ వైర్లని తెంపి, రెంటినీ కలిపి డైరెక్ట్ కనెక్షన్ ఇచ్చి, సెల్ఫ్ స్టార్టర్ లాగేను.

ఇంజన్ స్టార్టయింది. హెడ్లైట్స్ వెలిగించకుండా కారు వెనక్కి తిప్పేను.

సరిగ్గా ఆదేక్షణంలో చర్చివేపునించి ఎవ్వరో పరిగెత్తుకు వస్తున్నట్టు బూట్సుల శబ్దం పెద్దగా వినిపించసాగింది. క్లచ్ వదులుతూ ఏక్సిలేటర్ నొక్కేను. కారు ముందుకు

దూసుకుపోసాగింది. ఓ చేత్తో స్టీరింగ్ కంట్రోల్ జేస్తూ, మరో చేత్తో బటన్ లాగి హెడ్ లైట్స్ వెలిగించేను.

"ఢాం! ఢాం! ఢాం!" వెనకనించి పిస్తోలు పేలుస్తున్న శబ్దం.

అప్పటికే కారు పిస్టల్ రేంజ్ కు అందని దూరం చేరుకుంది.

8

వీధి మొదట్లో, చీకట్లో ఓ టెలిఫోన్ పోల్ కింద కారాపి దిగేను.

వీధిలో మనిషిమాత్రుడు లేడు. వాతావరణం చలిగా ఉంది. చేతులు పాంటు జేబుల్లో పెట్టుకుని అమ్జద్ ఖాన్ మాకోసం ఏర్పాటుజేసిన ఇంటివేపు వడివడిగా నడవ సాగేను. ఇక ఆ ఇంటితో మాకు పనిలేదు. చిట్టగాంగ్ నించి డేవిడ్ రాగానే సాధ్యమైనంత త్వరగా ఈ దేశం విడిచి, భారత సరిహద్దు జేరుకోవాలి. సజీవంగా జేరు కుంటామో, లేదో తెలీదు. ఏదిఏమైనా చేజిక్కిన ఆ పాకెట్ ని వదులుకోకూడదు.

ఆలోచిస్తూ ఇంటిని సమీపించేను. కాంపౌండ్ గేట్ మూసి వుంది. కొక్కెంతీసి తోసేను. కిర్రుమంటూ తెరుచు కుంది. కాంపౌండ్ లో ప్రవేశించేను. సింహద్వారానికి వేళాడుతున్న తాళంతీసి తలుపు తెరిచేను. హాల్లో చీకటి! లోనికెళ్ళి టార్చి వెలిగించేను ఫోకస్ గోడమీద వేసి. లైటు వెలిగింది. తలుపుమూసి, మేడ మెట్లవేపు నడిచేను.

నా దృష్టి అప్పుడు పడింది, హాలుమధ్య షో కోసం టీపాయ్ మీద వుంచిన ఇత్తడి పూలకుండీమీద! దాని నిండా రంగురంగుల ప్లాస్టిక్ పూలు అమర్చి వున్నాయి.

అటు నడిచేను. కోటు లోపల జేబులో భద్రంగా వున్న ఆ పాకెట్ తీసి పూలకుండీలో పడేసి, అది కనిపించకుండా పైన పూలు సర్దేను.

ఎప్పుడే సంఘటన జరుగుతుందో ఊహించడం కష్టం! విలువైన వస్తువులు ఇటువంటి సామాన్యమైన స్థానంలో దాచిపెడితే ఇతర్లు అంత సులువుగా కనుక్కోడం కష్టం. ఇలాటి వస్తువులమీద సాధారణంగా ఎవ్వరి దృష్టి పోదు.

ఇంట్లో చీమ చిటుక్కుమన్నా వినిపించే నిశ్శబ్దం ఆవరించి వుంది. అమ్జద్ ఖాన్ జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడల్లా గుండెని ఎవ్వరో పిండుతున్నట్టు దుఃఖం ముంచుకవస్తోంది. ఆ తండ్రీ కూతుళ్ళు మాకోసం జేసిన త్యాగం మరవలేనిది. మనసులోనే వారికి జోహార్లు అర్పిస్తూ మేడమెట్లవైపు నడిచేను.

కొన్ని ఇళ్ళు పగలు బాగానేవున్నా, చీకటిపడ్డాక బిక్కుబిక్కుమంటున్నాయి. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు ఆ ఇంట్లో గోడలు కరవడానికి మీదికి వస్తున్నట్టే తోస్తుంది. ఈ ఇల్లూ అదే కోవకి చెందుతుంది. నేను గనక సరిపోయింది. వేరొకరైతే ఈ భయంకర నిశ్శబ్దాన్ని తట్టుకోలేక బైటికి పరుగు లంకించేవారే.

ఒక్కొక్క మెట్టే ఎక్కుతూ మేడమీదికి జేరుకున్నాను. పైన మూడు గదులున్నాయి. తలుపులు మూసి వున్నాయి. మధ్య గదిని పడుకోడానికి ఏర్పాటుజేసి వుంచేము. తలుపుముందు ఆగి, గడియలాగి మెల్లిగా తోసేను. చిన్న శబ్దంజేస్తూ తెరుచుకుంది. లోన అడుగు పెట్టేను.

చీకటి! చిమ్మ చీకటి!! తలుపు పక్కనే లైటు స్విచ్ వున్నట్టు జ్ఞాపకం. వేళ్ళతో తడిమి స్విచ్ వత్తేను.

"వెల్‌కమ్ మిస్టర్ రాజారెడ్డీ!" అన్న కంఠం విని ఉలిక్కిపడ్డాను.

గదిమధ్య సోఫాలో కూర్చుని నవ్వుతున్న వ్యక్తిని చూడగానే నిర్ఘాంతబోయేను.

అతను మునీర్! ఫరీదా అన్న మునీర్!!

చేతిలోని పిస్తోలు వేళ్ళమధ్య గిరగిర తిప్పుతూ నవ్వుతున్నాడు.

అతని వెనక, చేతిలో రివాల్వర్ పట్టుకుని నిన్నరాత్రి ఆకాశ్‌ని బంధించి వుంచిన ఇంట్లో మేము మూర్ఛపోగొట్టిన స్ఫోటకం మచ్చలుగల వ్యక్తి నిల్చునున్నాడు.

అర్థమైంది. మునీర్ ఈ దేశపు గూఢచారి విభాగానికి చెందిన వ్యక్తి అని స్పష్టంగా తెలిసిపోయింది. భయపడీ, ధైర్యాన్ని జారవిడుచుకునీ లాభంలేదు. అతనిలాగే నేనూ చిన్నగా నవ్వి, "హలో మిస్టర్ మునీర్! హౌవ్ ఆర్ యూ?" అన్నాను సోఫావేపు నడుస్తూ.

"కదలక! అడుగు ముందుకు వేసినా, ఏ చిన్న పొరపాటు జేసినా మా ఇద్దరి పిస్టల్స్‌లో మొత్తం పన్నెండు గుళ్ళున్నాయి. అవి నీ శరీరాన్ని జల్లెడజేస్తాయి జాగ్రత్త!" అంటూ సోఫాలోంచి లేచేడు.

తలూపి, "తెలుసు!" అన్నాను కాళ్ళకి బ్రేకు వేస్తూ.

"వెరీగుడ్! చెప్పినట్టు వినేవాళ్ళంటే నాకు చాలా ఇష్టం. అలా కూర్చో!" అన్నాడు మునీర్ సోఫావేపు సైగజేసి.

సోఫాలో కూర్చుంటూ, "నీ చెల్లెలు ఫరీదా ఎలా ఉంది?" అడిగేను పరామర్శిస్తున్నట్టు.

మునీర్ నవ్వేడు. విరగబడి నవ్వేడు. "మిస్టర్ రాజా రెడ్డీ! నీవు ఫూల్ వి. నెంబర్ వన్ ఫూల్ వి. ఢాకాలో అడుగు పెట్టినప్పటినుంచీ, ఇప్పటివరకూ నీవు ఎలా పల్టీ కొడుతున్నావో వివరంగా చెబుతా విను!

ఢాకా జేరగానే నీవుజేసిన మొదటి తప్పు, ముస్తఫా గ్లాస్ ఎంపోరియంకు వెళ్ళి ఆకాశ్ గురించి వాకబ్ జెయ్యడం! ముస్తఫా ఎవ్వరోకాదు. మాకు సన్నిహితుడు. నీవు అతన్ని కలుసుకుని, బైటికెళ్ళగానే, అతను మా హెడ్ క్వార్టర్స్ కి ఫోన్ జేసి నీ గురించి చెప్పేడు.

అక్కడినించీ నీ వెనక నీడలా వేట ప్రారంభమయింది. మా దేశపు మిలిటరీ ప్రాముఖ్యంగల కొన్ని రహస్య పత్రాలు చేజిక్కించుకుని అదృశ్యమైన ఆకాశ్ కోసం దేశమంతా వలపన్ని వుంచేను. ఐనా, అతను మాకు చిక్క లేదు. అతనిగురించి వాకబ్ జేస్తూ నీవు రావడంతో మా ధ్యాస నీ మీదికి మళ్ళింది.

నిన్ను నీడలా ఓ కంట కనిపెట్టడానికి లియాఖత్ అనే మా ఏజెంట్ ను నియమించాం. నీవు టాక్సీలో తార్ పోర్ గలీ కెళ్ళి అక్కడ ఎవ్వరికోసమో ఎదురుచూస్తూ తారట్లాడటం, ముస్తఫా గ్లాస్ ఎంపోరియంలో పనిజేసే జరీనాతాజ్ వచ్చి ఆ సందులో నిన్ను కలుసుకోడంతో లియాఖత్ కి ఆమెమీద అనుమానం వేసింది.

తార్ పోర్ గలీలో మీ రిద్దరూ కలుసుకుని మాట్లాడు కుంటున్న సమయంలో లియాఖత్ నీమీద దాడి జరిపి మూర్ఛపోగొట్టేడు. ఆ అదును చూసుకుని జరీనాతాజ్ పారిపోయింది. లియాఖత్ ఆమెని నీడలా వెంబడించేడు. జరీనా సరాసరి ఆకాశ్ రహస్యంగా నివసిస్తున్న ఇంట్లో ప్రవేశించింది. లియాఖత్ తన చాకచక్యంతో ఆ ఇంట్లో

ప్రవేశించి, జరీనా తాజ్‌ను చంపి, జ్వరంతో శక్తిహీనంగా పడున్న ఆకాశ్‌ని మా నివాస స్థావరానికి చేర్చాడు.

నీతో పరిచయం చేసుకుని, నీకు మరింత దగ్గరగా వుండి నీ కార్యకలాపాలు గమనించాలని, మా ఏజెంట్ ఫరీదాను వెంటబెట్టుకుని అన్నా చెల్లెళ్ళుగా తార్‌పోర్ గలీలో నీతో పరిచయం చేసుకున్నాను.

మా స్థావరం మీకెలా తెలిసిందో నాకు తెలీదు. నిన్న రాత్రి నీవూ, అమ్జద్‌ఖాన్ మా స్థావరంలో ప్రవేశించి ఆకాశ్‌ని కాపలా కాస్తున్న మా ఇద్దరు మనుషుల్ని మూర్ఛపోగొట్టేరు. ఆ సమయంలో నేనూ, నా సహచరుడు లియాఖత్ డాక్టర్ని అతని ఇంట్లో వదిలి రావడానికెళ్ళాము.

అదృష్టవశాత్తూ, డాక్టర్ని వదిలి మేము తిరిగివస్తుండగా, నీవూ, అమ్జద్‌ఖాన్ మా స్థావరంలోంచి బయటికి రావడం కనిపించింది. మిమ్మల్ని వెంబడించమని లియాఖత్‌ను పంపి, నేను ఇంట్లోకి వెళ్ళిచూస్తే మా ఇద్దరు మనుషులు మూర్ఛపోయి ఉండటం, ఆకాశ్ మరణించి వుండటం కనిపించింది. ఆకాశ్ తన రహస్యం బయటపెట్టకుండా అతన్ని మీరే చంపారో, లేక సహజంగానే మరణించేడో నాకు తెలీదు. ఏదిఏమైనా, ఆకాశ్ మాత్రం ఆ రహస్య పత్రాలు ఎక్కడ దాచిపెట్టాడో మీకు చెప్పి ఉంటాడని నాకనుమానం వేసింది.

ఇంతలో లియాఖత్ తిరిగివచ్చి, మీరిద్దరూ ఈ ఇంట్లోకి ప్రవేశించి తలుపు మూసుకున్నారని చెప్పేడు. ఈ ఇంటి మీద ఓ కన్నువేసి ఉంచమని అతన్ని మళ్ళీ పంపించేను. మా ప్రయాస ఫలించింది. ఈ రోజు రాత్రి పది గంటలకు

నీవూ, అమ్జద్ ఖాన్ ఈ యింట్లోంచి బయటికి వచ్చి టాక్సీ ఎక్కి బయలుదేరినట్టూ, ఫియట్ కార్లో తనూ మిమ్మల్ని వెంబడిస్తున్నట్టూ, మీ రిద్దరూ ఫీరాన్ ఘాట్ కి కొద్ది దూరంలో టాక్సీ దిగి చీకట్లో కాలినడకన ఫీరాన్ ఘాట్ వేపు బయలుదేరినట్టూ లియాఖత్ వైర్లెస్ మెసేజ్ పంపేడు.

దాంతో ఆకాశ్ ఆ ఫీరాన్ ఘాట్ శిధిలాల్లోనే ఆ రహస్యపత్రాలు దాచిపెట్టి వుంటాడని నా కనుమానం వేసింది. మిమ్మల్ని వదలకుండా వెంబడించమనీ, వీలు చిక్కితే అమ్జద్ ఖాన్ ని చంపివెయ్యమనీ లియాఖత్ కు ఆదేశం జారీచేసి, ఇతన్ని వెంటబెట్టుకుని, నీకు స్వాగతం చెప్పడానికి ఈ ఇంటికి వచ్చేను.

వెంటిలేటర్ గుండా ఇద్దరం ఇంట్లో దూరి, ఈ రూంలో తిష్టవేశాం. ఫీరాన్ ఘాట్ శిధిలాల్లోంచి తెచ్చిన ఆ పత్రాలు నీవు ఎక్కడ దాచేవో నాకు తెలుసు!" అన్నాడు మునీర్ చిన్నగా నవ్వుతూ.

గుండె గుభిల్లుమంది! నా ఆరాటాన్ని కంఠంలోంచి తొణకనివ్వకుండా, "ఎక్కడ దాచేను?" అడిగాను.

"చూపిస్తాను పద!" అన్నాడు మునీర్ నన్ను లేవ మన్నట్టు పిస్తోలు కిందికీ మీదికీ ఊపుతూ.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో కింద హాల్లోంచి ఎవ్వరో మెట్లెక్కుతూ పైకి వస్తున్న బూట్సుల టకటక శబ్దం వినిపించింది.

మునీర్ సహచరుడు మెరుపులా బైటికి ఉరికేడు. మిగతా ఇద్దరం ఊపిరి బిగపట్టి తలుపు వేపు చూడసాగాం. కాసేపటికి అతను తిరిగివచ్చి, "లియాఖత్!" అన్నాడు.

అప్పటికే లియాఖత్ చెమటలు కక్కుతూ గదిలో

అడుగు పెట్టేడు. అతని దృష్టి నామీద పడగానే వాడి వున్న మొహం వికసించింది.

"అమ్జద్ ఖాన్ ఏమయ్యేడు?" అడిగేడు మునీర్.

లియాఖత్ నవ్వి, "యమలోకం జేరుకున్నాడు. ఈ బాస్టర్డ్ నా కళ్ళల్లో దుమ్ముకొట్టి, చర్చిలోంచి జారుకుని కారెక్కి పారిపోయి వచ్చేడు. అదృష్టవశాత్తూ నాకు ఓ లారీ దొరికింది గనక సరిపోయింది. ఇంతకీ వీడి దగ్గర్నుంచి ఆ పాకెట్ సంపాదించేరా, లేదా?" అడిగేడు.

"ఇప్పుడే సంపాదిస్తాను!" అంటూ నావేపు తిరిగి, "లే!" అన్నాడు మునీర్.

చెప్పలేని క్యూరియానిటీతో సోఫాలోంచి లేచేను. తలుపువేపు నడవమన్నట్టు పిస్తోలుతో సైగచేసేడు మునీర్. బుద్ధిగా తలుపువేపు నడిచేను. నా వెనకే ముగ్గురూ బైటికి వచ్చేరు. ఒక్కొక్క మెట్టే దిగుతూ హాల్లో అడుగు పెట్టేను.

మునీర్ వడివడిగా, హాలుమధ్య టీపాయ్‌మీదున్న పూలకుండీవేపు నడవసాగేడు. నా గుండెవేగం అందు కుంది. ఒంట్లో సన్నసన్నగా చమట పేరుకోసాగింది. రెప్పవెయ్యకుండా ఆటే చూడసాగేను.

పూలకుండీలోని ప్లాస్టిక్ పూలన్నీ కిందపడేసి కుండీలో చెయ్యిపెట్టేడు మునీర్. అతని కనుబొమలు ముడివడ్డాయి. చటుక్కున కుండీ ఎత్తి బోర్లించేడు.

పూలకుండీ ఖాళీ!

ఆశ్చర్యంతో, దిగ్భ్రాంతితో నా కళ్ళు పెద్దవయ్యేయి. స్వయంగా నా చేతులతో కుండీలో వేసిన ఆ పాకెట్ ఏమయింది? ఎవరు తీసేరు? నేను దాంట్లో పాకెట్ దాచినట్టు మునీర్ కెలా తెలిసింది?

చేతిలోని కుండీ టీపాయ్‌మీద పడేసి, చటుక్కున నావేపు తిరిగేడు మునీర్.

"ఏం జరిగింది బాస్?" అడిగేడు లియాఖత్ అర్థం కానట్టు.

"వీడు ఇంట్లోకి రాగానే ఈ పూలకుండీవేపు వచ్చి, జేబులోంచి ఆ పాకెట్ తీసి దీంట్లో పడెయ్యడం, పైన గదిలో ఉండి తలుపు కన్నంలోంచి నా కళ్ళారా చూసేను. ఇంతలోకే ఎలా మాయమయింది?" అన్నాడు మునీర్ విస్మయంతో.

"వీడు నక్క! జిత్తులమారి నక్క!! పాకెట్ కుండీలో వేసినట్టువేసి నిర్ణయం మార్చుకుని మళ్ళీ జేబులో వేసుకునుంటాడు! జేబులు వెతకండి" అన్నాడు లియాఖత్.

స్ఫోటకం మచ్చల వ్యక్తి నన్ను సమీపించేడు.

వాళ్ళు ట్రేన్డ్ గూఢచారులు, తెగించి ఆ ముగ్గుర్నీ లొంగదీయడం సామాన్య విషయంకాదు. అందుకే, కిమ్మనకుండా నిల్చున్నాను.

అతను నా ఒళ్ళంతా తడిమి, "నథింగ్!" అన్నాడు.

నా వేపు అడుగులు వేస్తూ అన్నాడు మునీర్—"మిస్టర్ రాజారెడ్డీ! అనుభవం ఉన్న గూఢచారులు తమ ప్రత్యర్థి నోటి నించి రహస్యాలు ఎలా వెళ్ళగక్కిస్తారో గూఢచారివి గనక నీకు బాగా తెలుసు. మేము వాడే పద్ధతులు చాలా క్రూరమైనవి. హీనమైనవి. ఆ దుర్భరమైన బాధ భరించడం నీవల్ల కాదు. ఆ పరిస్థితి రాకముందే చెప్పేయ్, ఆ పాకెట్ ఎక్కడ దాచావ్?"

"ఇంట్లోకి రాగానే దాన్ని ఆ పూలకుండీలలోనే వేసేను..." అంటూ సడన్‌గా ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చి ఆగేను.

పూలకుండీలోంచి ఆ పాకెట్ దానంతటది మాయం కావడం అసంభవం! దాన్ని కుండీలో దాచి నేను పైకి వెళ్ళేక, లియాఖత్ ఇంట్లోకి వచ్చేడు. కొంపదీసి వాడే దాన్ని కాజెయ్య లేదు కదా!

ఈ ఆలోచన రాగానే లియాఖత్‌ని చూపిస్తూ_"నేను ఇంట్లోకి వచ్చి, పూలకుండీలో ఆ పాకెట్ దాచి పైకెళ్ళాక, ఇతనే ఇంట్లోకి వచ్చేడు. నాకు పూర్తి నమ్మకం ఉంది. ఇతనే పాకెట్ తీసి ఉంటాడు!" అన్నాను ఖచ్చితంగా.

లియాఖత్ మొహం కోపంతో జేవురించింది.

"రాస్కెల్! మా మధ్య పేచీలు తెచ్చి, మా కోపరేషన్ని భగ్నం జెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తావా?" పళ్ళు పటపట కొరుకుతూ నా వైపు అడుగువేసేడు లియాఖత్.

"ఢాం! ఢాం! ఢాం!" మూడు ప్రేలుళ్ళతో హాలు మారు మోగింది.

దానితో బాటు ఆ ముగ్గురి కేకలూ గాలిలో గింగురుమన్నాయి. వాళ్ళ చేతుల్లో ఉన్న రివాల్వర్స్ రెక్కలు తెగిన పక్షుల్లా కిందపడ్డాయి. ముగ్గురు అరచేతులు పట్టుకుని మూలగసాగేరు.

ఊహించని ఆ హఠాత్సంఘటనతో నోరు తెరచి, ఆ శబ్దం వచ్చిన వైపు చూసేను. ఓ గోడవారగా నిలబెట్టి ఉన్న గోద్రెజ్ బీరువాలోంచి బైటికి వస్తున్న సార్జంట్ డేవిడ్ కనిపించే సరికి అది కలో నిజమో అన్న మీమాంసతో రెప్ప వెయ్యకుండా అలాగే చూస్తుండిపోయేను.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో మునీర్ ఎడం చేత్తో కింద పడున్న పిస్తోలు అందుకోవడానికి వంగడంతో నాలో చలనం వచ్చింది. మెరుపులా అటు ఉరికి బూటుకాలితో

ఈడ్చి అతని డొక్కలో తన్నేను. నెప్పికి మెలికలు తిరుగుతూ కింద కూలేడు. కింద పడ్డ మూడు పిస్టల్స్ అందుకుని, మునీర్ వెనక కాలర్ పట్టి లేపి, హాలు పక్క గది వేపు నడవమన్నట్టు మోకాలితో కుమ్మేను.

డేవిడ్ మిగతా ఇద్దర్ని తన పిస్తోలుతో కవర్ జేస్తూ ఆ గది వేపు తీసుకు వచ్చేడు. ముగ్గుర్నీ లోనికి తోసి గదిలో అడుగు పెట్టేను. గదిలో ఒకే ఒక కిటికీ ఉంది. వెంటిలేటర్స్ లేవు. కిటికీ ఫ్రేం కడ్డంగా లావుపాటి ఇనప కడ్డీలు బిగించి ఉన్నాయి. ఆ గదిలోంచి వాళ్ళంత త్వరగా తప్పించుకునే అవకాశం లేదన్న నమ్మకం కుదిరేక బైటికి వచ్చి తలుపు మూసి ఇవతల గడియ లాగేను.

"డేవిడ్! ఎప్పుడో ఏ జన్మలోనో నీవు నాకు ఋణ పడి ఉంటావు. ఆ ఋణాన్ని ఈ విధంగా ఈ జన్మలో తీర్చుకుంటున్నావు. ఇప్పుడే కాదు, ఇంతకి ముందు అనేక సార్లు మృత్యువుకీ నాకూ వెంట్రుకవాసి దూరం ఉండగా నన్ను ఆదుకున్నావు. నిన్ను అభినందించడానికి మాటలు రావడం లేదు. ఇంతకీ ఊహించని విధంగా ఇక్కడెలా ప్రత్యక్షమయ్యావ్?" అడిగేను అతని భుజం తడుతూ.

"ఇది కేవలం కాకతాళీయమే అనుకోవాలి! నేను చిట్టగాంగ్ వెళ్ళి మీరు చెప్పిన చిరునామామీద వాకబ్ జేశాను. అంతా అబద్ధం అని తేలింది. మనల్ని తప్పుదారి పట్టించాలనీ, మనం ఈ సిటీ వదిలి వెళ్ళిపోవాలనీ ఫరీదా ఆ దొంగ చిరునామా చెప్పి వుంటుంది.

ఈ ఆలోచన రాగానే, తక్షణం ప్లేన్ ఎక్కి కొన్ని గంటలక్రితం ఢాకాలో దిగేను. ఏర్‌పోర్ట్‌నించి టాక్సీలో ఈ వీధి చేరేసరికి, సరిగ్గా అదేసమయంలో గేటు తోసుకుంటూ మునీర్, అతని సహచరుడూ ఈ ఇంటి కాంపౌండ్‌లో

ప్రవేశిస్తూ కనిపించేరు. టాక్సీని దూరంగా ఆపించి, డ్రైవర్ని పంపి వాళ్ళ దృష్టిలో పడకుండా కాంపౌండ్ గోడ చాటున నక్కి చూడసాగేను.

వాళ్ళిద్దరూ చీకట్లో మేడ వెనక భాగంవేపు వెళ్ళేరు. నేనూ గోడదూకి, పిల్లిలా వాళ్ళని ఫాలో జేసేను. ఇద్దరూ వాటర్ పైప్ గుండా డాబామీదికి ఎక్కేరు. తరవాత పైనించి వెంటలేటర్ అద్దాలు పగిలిన శబ్దం వినిపించింది.

అరగంట వేచివుండి, నేనూ వాటర్ పైప్ ద్వారా పైకి వెళ్ళేను. ఇంట్లోకి తొంగిచూసేను. వాళ్ళిద్దరూ హాల్లోని మెట్లగుండా పైకివెళ్ళి ఓ గదిలో ప్రవేశించి తలుపు మూసుకోడం కనిపించింది.

ఆ వెంటిలేటర్ కింద గోడకి ఆనించి ఓ గోద్రెజ్ బీరువా వుంది. వెంటిలేటర్ లోంచి దూరి ఆ బీరువామీద నిల్చోవచ్చు. పావుగంట తరవాత ఏ చిన్న శబ్దం కానివ్వకుండా వెంటిలేటర్ లోంచి దూరి, బీరువామీద కాలుపెట్టేను. తరవాత బీరువామీదినించి జారి హాల్లోకి జేరుకున్నాను.

మీరు ఇంట్లో లేరనీ, ఏదో జరగబోతుందనీ నాకు తెలుసు. సమయం వచ్చేవరకూ తొందరపడకూడదని, బీరువా తెరిచి నిల్చుని చూడసాగేను. కాసేపటికి బైటినించి ఎవ్వరో హాలు తలుపు తాళం తెరుస్తున్న చప్పుడు వినిపించింది. బీరువా తలుపు కొద్దిగా తెరిచి చూడసాగేను. మీరు లోనికి వచ్చేరు. హాలుమధ్య వున్న పూలకుండీలో ఏదో పాకెట్ వేసి పైకి వెళ్ళేరు. కాసేపటికి మునీర్ మాటలూ, మీ మాటలూ వినిపించసాగేయి.

క్షణం వృధాజెయ్యకుండా బీరువాలోంచి బైటపడి, పూలకుండీలో మీరు దాచిన ఆ పాకెట్ తీసి జేబులో

వేసుకుని తిరిగి బీరువాలో దూరేను. కాసేపయ్యాక, వెంటి లేటర్ గుండా ఎవ్వరో బీరువా పైభాగాన దిగినట్టు బూట్సుల శబ్దం వినిపించింది. ఊపిరి బిగబట్టి వినసాగేను. అతను బీరువామీంచి కిందికి దూకేడు. తరువాత మెల్లెక్కు తున్న శబ్దం విని, బీరువా తలుపు కొద్దిగా తెరిచి చూసేను. అతను లియాఖత్!

తరవాత మీరందరూ పైనించి హాల్లోకి రావడంతో నా పిస్తోలుకి పని తగిలింది!'' అన్నాడు డేవిడ్ జేబులోంచి మా ప్రాణాలకంటే విలువైన ఆ పాకెట్ తీస్తూ.

ఆనందంతో, ఆశ్చర్యంతో నా మనసు ఉరకలు వేసింది. "డియర్ డేవిడ్! నీవు జేసిన పనికి నిజంగా నిన్ను పద్మశ్రీ బిరుదుతో సత్కరించి కృతజ్ఞత తెలుపు కోవాలి!'' అన్నాను పాకెట్ అందుకుంటూ.

"అంతా కాకతాళీయం! అంతే. నా కర్తవ్యం నేను నెరవేర్చేను!'' అన్నాడు డేవిడ్.

"థాంక్యూ వెరీమచ్! మనదగ్గిర వ్యవధి చాలా తక్కువ వుంది. మన విధిలో దాదాపు సక్సెస్ అయ్యాం. ఇహ ఈ పాకెట్ని సురక్షితంగా సరిహద్దువరకూ చేరవెయ్యడమే మిగిలింది. మనిద్దర్లో ఏ ఒక్కరం బ్రతికి బైటపడి సరిహద్దు దాటినా, ఈ మిషన్ గ్రాండ్ సక్సెస్ అయినట్టే. పద. క్విక్!'' అన్నాను మేడ మెట్లవైపు నడుస్తూ.

ఇద్దరం మేడమీద సామాన్లు వున్న గదిలోకి వెళ్ళి, సూట్ కేస్లు తెరిచాం. వాటిలోంచి సైనికులు యుద్ధాల్లో అత్యవసర సామాన్లు వేసుకుని వీపుకి తగిలించుకునే రెండు ఎబర్ సెర్స్ తీసేను. డ్రై టిఫిన్ పాకెట్స్, బ్రెడ్, జామ్ టిన్స్, బులెట్స్, మొదలైన అత్యవసర సామాన్లు వాటిలో

పక్క బక్కల్స్ బిగించేను. మా ప్రయాణానికి ఎంతో ముఖ్యమైన మ్యాప్ తీసి జేబులో వేసుకున్నాను.

"డేవిడ్! ఇక్కణ్ణించి మనం తిన్నగా పాల్క్ నది జేరాలి. మన ప్రయాణం అక్కణ్ణించి ప్రారంభమవుతుంది. భారత సరిహద్దులు జేరడానికి బహుశా రెండు రోజులు పట్టవచ్చు!" అన్నాను. అతనికో ఏబర్ సెక్స్ ఇస్తూ.

ఇద్దరం గబగబ కిందికి వెళ్ళి, హాల్లోంచి బైటపడ్డాం! హాలు తలుపుమూసి ఇవతల తాళం బిగించి వడివడిగా నడక సాగించేము.

9

అదే పాల్క్ నది.

ధారా దక్షిణ దిశనించి ఉత్తర దిశవైపు అతిమెల్లగా ప్రవహించే విశాలమైన నది అది.

నది ఒడ్డున అక్కడక్కడా లంగర్లువేసి తేలుతున్న చిన్నా పెద్దా పడవలూ, మోటర్ బోట్లూ మసక చీకట్లో లీలగా కనిపిస్తున్నాయి.

"డేవిడ్! ఎలాగైనా మంచి మోటార్ బోట్ ఒకటి చేజిక్కించుకోవాలి. తెలతెలవారేలోగా మనం, ఇక్కణ్ణించి అరవై కిలోమీటర్ల దూరంవున్న బ్రాహ్మణవారియా గ్రామతీరం జేరాలి. అక్కడికెళ్ళాక చెబుతాను తరవాతి ప్రోగ్రాం!" అన్నాను ఒడ్డుని సమీపిస్తూ.

ఓ మోటర్ బోట్ నన్నాకర్షించింది. డేవిడ్ భుజం తట్టి దాన్ని చూపించేను.

"డ్రైవర్ కేబిన్ లో పడుకునుంటాడు!" అన్నాడు డేవిడ్.

"కిక్కురుమననివ్వకుండా వాణ్ణి లాంగదీసుకోవాలి!" అన్నాను శబ్దంకాని అడుగులతో బోట్ వేపు నడుస్తూ.

రాడ్స్ పట్టుకుని బోట్ డెక్ మీద ఎక్కేము. మా బరువుకి బేలెన్స్ తప్పి బోట్ అటూ ఇటూ ఊగింది. నా గుండె దడదడ కొట్టుకోసాగింది. ఖర్మకాలి డ్రైవర్ నిద్ర చెదిరితే, మమ్మల్ని చూస్తే కేకలు పెట్టవచ్చు. మిగతా బోట్సుల్లో, నావల్లో పడుకున్న నావికులు లేవవచ్చు. అందరూ చుట్టిముట్టి మమ్మల్ని పట్టుకోవచ్చు.

రెండు నిమిషాలు కదలకుండా నిల్చున్నాం. బోట్ ఊగడం ఆపి మామూలు స్థితికి వచ్చింది. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ కేబిన్ వేపు నడిచేను. కేబిన్ తలుపు దగ్గిర ఆగి చూసేను. లోపల చీకటి! కళ్ళు చిట్లించి పరీక్షగా చూసేను. నేలమీది కంబళీ ముసుగుతన్ని ఎవ్వరో పడుకున్నట్టు లీలగా కనిపిస్తోంది. డ్రైవర్ అయుంటాడు.

పిల్లిలా లోన అడుగుపెట్టేను. ఊపిరి బిగబట్టి వంగి కొద్దిగా కంబళీ తొలగించేను. కొందరికి చీమ చిటుక్కు మన్నా నిదర మేల్కొంటుంది. మరికొందరి చెవిదగ్గర గొట్టపెట్టి గాండ్రించినా కదిలితే ఒట్టు!

వీడెవడోగానీ మొదటి కోవకి చెందుతాడు. కంబళి తొలగించిన మరుక్షణం దిగ్గున లేచి కూర్చుని, "ఎవ్వరు?" అన్నాడు బెదిరిన కంఠంతో.

చీకట్లో మీదికి వంగివున్న నా మహాకాయాన్ని చూడ గానే గుండెలవిసి గావుకేక పెట్టడాని క్కాబోలు నోరు తెరిచేడు. అంతే! అరచేతి అంచుతో మెడవెనక ఒక్కటి ఇచ్చేను. వాడి అరుపు బైటికి వస్తూ వస్తూ తిరిగి లోని కెళ్ళిపోయింది. అదే మోషన్లో మరోటి ఇచ్చేను గట్టిగా. చేతులు వేళాడేసి వెల్లికిలా పడిపోయేడు.

"డేవిడ్! క్విక్!" అన్నాను వాడి భుజాలు పట్టు కుంటూ.

ఇద్దరం వాణ్ణి లేపి ఇవతలికి తెచ్చి, ఒడ్డున పడేశాం. గబగబ వాడి జేబులు వెదికి బోట్ ఇంజన్ ఇగ్నిషియన్ కీ తీసుకున్నాను. మరో గంటకిగాని వాడికి స్పృహరాదు.

ఒడ్డునించి బోట్ ని వేరుజేసి తిరిగి కాబిన్ లో దూరేము. డేష్ బోర్డ్ లైట్ వెలిగించి ఆ వెలుగులో ఇగ్నిషియన్ కీ హోల్ చూసి, కీ దాంట్లో దూర్చేను. ఆ భయంకరమైన చలిలో ఇంజన్ అంత త్వరగా సెల్ఫ్ ఎత్తదు. తొందర పడితే బేటరీ డౌన్ అయే ప్రమాదముంది. అందుకే నిదానంగా, సెల్ఫ్ స్టార్టర్ని పూర్తిగా లాగకుండా, సగం లాగి పట్టుకున్నాను.

ఐదు నిమిషాల్లో హీటర్ ప్లగ్ వేడెక్కి ఎర్రబారింది. ఆ వేడి ఇంజన్ వరకూ పాకుతుంది. ఇక భయంలేదు. సెల్ఫ్ స్టార్టర్ పూర్తిగా లాగేను. ఇంజన్ రయ్ మంటూ స్టార్టయింది. థ్రోటల్ తిప్పి ఏక్సిలేటర్ ఇవ్వగానే నీటిమీద బాణంలా దూసుకుపోసాగింది.

"డేవిడ్! ఒక సమస్య తీరింది. ఓ సిగరెట్ అంటించి ఇవ్వు!" అన్నాను బోట్ ని ఉత్తరం వేపు తిప్పుతూ.

డేవిడ్ సిగరెట్ అంటించి నా నోట్లో ఇరికించేడు. ఓ దమ్ములాగేసరికి కాస్త రిలీఫ్ దొరికినట్టు తోచింది. ఆ నిశ్శబ్ద నిశీధిలో బోట్ ఇంజన్ జేస్తున్న శబ్దం చాలా పెద్దగా వినిపిస్తోంది. చుక్కల వెలుగులో ముందుకి చూస్తూ క్షణక్షణానికీ స్పీడ్ ఎక్కువ జెయ్యసాగేను. విరామం లేక నిదరతో కళ్ళు మండిపోతున్నాయి.

గంట గడిచింది!

బ్రాహ్మణవారియా ఇహ రెండు మైళ్ళు వుంటుంది. ఇంతలో హఠాత్తుగా మా బోట్ ఇంజన్ శబ్దంకాక,

వెనక ఇంకేదో ఇంజన్ శబ్దం లీలగా వినిపిస్తున్నట్టు అనుమానంవేసి చటుక్కున వెనుదిరిగి చూసేను.

సరిగ్గా అదేసమయంలో వెనక దూరాన, తారాజువ్వ లాటి కాంతి రివ్వున ఆకాశంలోకి లేచి, టప్ మనే శబ్దంతో పగిలి, పెద్ద జ్వాలగా మారి, మెల్లిగా కిందికి దూసుకు రాసాగింది. సందేహంలేదు. అది సిగ్నల్ పిస్టల్ కాంతి! యుద్ధాల్లో రాత్రివేళ శత్రువు ఆచూకీ తెలుసుకోడానికి ఆకాశంవేపు ఆ పిస్టల్ పేలుస్తారు.

"డేవిడ్! బహుశా బోట్ డ్రైవర్‌కి స్పృహవచ్చి పోలీస్ హెడ్‌క్వార్టర్‌కి ఫోన్ జేసి మన విషయం చెప్పి ఉంటాడు. వెనక మనల్ని పోలీసులు వెంబడిస్తున్నారు. ఏబర్ సెక్ వీపుకి తగిలించుకుని రెడీగా ఉండు!" అన్నాను ఏక్సిలేటర్ పూర్తిగా నొక్కుతూ.

నా ప్రయత్నం విఫలమయింది. వెనకవస్తున్న బోట్ అంతకంతకీ దగ్గిరవసాగింది. ఏంజెయ్యాలో ఇంకా ఆలోచిస్తూనే వున్నాను. ఇంతలో, "ఢాం! ఢాం!" అనే శబ్దంతో పరిసరాలు మారుమాగేయి.

"రఁయ్! రఁయ్!" మనే శబ్దంతో గాలిని చీల్చుకుంటూ మాకు అతి చేరువనించి గుళ్ళు దూసుకుపోయేయి.

ఇక లాభంలేదు. వాళ్ళ బోట్ ఇంజన్, శక్తివంతమైంది. ఏ క్షణంలోనైనా మమ్మల్ని చుట్టుముట్టవచ్చు. జాగుజేస్తే ప్రమాదం!

"డేవిడ్! నిశ్శబ్దంగా నీటిలో దూకి, కుడిపక్క ఒడ్డు వేపు ఈదుకువెళ్ళు. క్విక్!" అన్నాను.

డేవిడ్ క్షణం వృథాజెయ్యకుండా, డెక్ అంచుమీద చేతులు ఆనించి నీటిలో దిగేడు. బుడుగ్‌మనే చిన్న శబ్దం అయింది. అంతే!

ఏక్సిలేటర్ మీాంచి నా కాలుతీస్తే బోట్ ఇంజన్ కి పెట్రోలు అందక స్పీడ్ స్లో అవుతుంది. అరనిమిషంలో వెనకవస్తున్న బోట్ సమీాపిస్తుంది. ఏంచెయ్యాలి? కుడి చేత్తో స్టీరింగ్ పట్టుకుని, ఎడంచేత్తో కింద తడిమి చూసేను. లావుపాటి ఇనప హుక్ తగిలింది. దాన్ని ఎత్తి ఏక్సిలేటర్ వెనక్కి రాకుండా దానిమీాద ఆనించేను.

ఇహ టాంక్ లో పెట్రోలు ముగిసేవరకూ బోట్ అలా దూసుకుపోతూనే వుంటుంది.

వీపుమీాది ఏబర్ సెక్ సరిజేసుకుని, డేవిడ్ లా మెల్లిగా నీటిలో దిగేను. పది అడుగుల లోతు నీటిలో మునిగి, కుడి పక్క ఒడ్డువేపు వేగంగా ఈదసాగేను.

నేను దిగిన బోట్, అలా దూసుకుపోతూండటంవల్ల, వెనకవస్తున్న వాళ్ళకి మేము నీటిలో దిగేమన్న అనుమానం వచ్చే అవకాశంలేదు. ఊపిరి బిగబట్టి చేతులతో నీటిని చీల్చుతూ ముందుకి పోసాగేను. ఇహ శ్వాస ఆపలేనని పించేసరికి, మెల్లిగా నీటి తలంవేపు కదిలేను.

నీటి శబ్దం కానివ్వకుండా, మెల్లిగా తలెత్తి చూసేను. నా పథకం ఫలించింది. మేము వదిలిన ఖాళీ బోట్ ని తరుముకుంటూ పోలీస్ బోట్ నీటిమీాద గాడు తీస్తోంది. డేవిడ్ ఈపాటికి ఒడ్డుజేరి వుంటాడు. నీటిలోపలే చేతులతో తెడ్లువేస్తూ ఒడ్డువేపు ఈదసాగేను.

పదినిమిషాల్లో ఒడ్డు జేరేను. చీకట్లో ఇరవై గజాల ఎడంగా చిన్న ఈల వినిపించింది. అది డేవిడ్ సంకేతం. ఒడ్డెక్కి వెనుదిరిగి చూసేను. బోట్ల ఇంజన్ శబ్దం దూరాన లీలగా వినిపిస్తూనే ఉంది.

మా వీపుకి వేళాడుతున్న ఏబర్ సెక్స్ వాటర్ ప్రూఫ్ క్లాత్ తో జేసినవి కావడంవల్ల వాటిలోని సామాన్లు

నిక్షేపంగా ఉంటాయి. ఇంతలో డేవిడ్ నా దగ్గరికి వచ్చేడు.

"వాళ్ళు ఏ క్షణంలోనైనా ఆ ఖాళీ బోట్‌ని పట్టుకో వచ్చు. ఇక్కణ్ణించి మన ప్రయాణం నార్త్ వెస్ట్ మధ్య 240 డిగ్రీలో ముందుకి సాగాలి!" అన్నాను ఒడ్డు ఎక్కుతూ.

నీటిలో తడవడంవల్ల, చలిగాలికి ఎముకలు కొరుకుడు పడుతున్నాయి. కాళ్ళు మొద్దుబారినట్టూ, బలవంతాన ముందుకి పడుతున్నట్టూ అనిపిస్తోంది. ఒళ్ళూ, దవడలూ గజగజ వణుకుతున్నాయి. సూర్యోదయం అయేవరకూ ఈ నరకం తప్పదు మరి!

రాళ్ళూ, రప్పలూ, డొంకలూ లెక్క చెయ్యకుండా సాధ్యమైనంత వేగంగా ముందుకు సాగేము.

10

దూరాన ఎక్కడో సన్నగా రైలుకూత వినిపించింది. అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది నా మ్యాప్‌లో అచోట ఒక రైల్వే లైన్ ఉంటుందనీ, ఆ లైన్ ద్వారా తిన్నగా ఇస్లామ్ నగర్ చేరుకోవచ్చనీ! మేము రైలుపట్టాలు చేరగానే ఓ గూడ్సు ట్రేన్ వస్తూ కనిపించింది. దాన్ని చూడగానే నా ప్రాణం లేచివచ్చింది:

"డేవిడ్! ఆ ఇంజన్ డ్రైవర్స్ దృష్టిలో పడకుండా పొదలచాటున నక్కి, ట్రేన్ చివర్న ఉండే గార్డ్ కేబిన్ని క్యాచ్ జెయ్యాలి. జాగ్రత్త! పట్టు జారకూడదు" అన్నాను.

డేవిడ్ తలూపేడు. ఇద్దరం పట్టాలకి కాస్త ఇవతల ఉన్న ఓ పొదల గుబురు వెనక నక్కి చూడసాగేము. ట్రేన్ వచ్చింది. మమ్మల్ని సగం దాటింది.

"డేవిడ్! కమాన్!" అన్నాను మెరుపులా పట్టాల వేపు కదులుతూ.

గార్డ్ కేబిన్ మమ్మల్ని సమీపించడానికి ఇంకా రెండు నిమిషాలు పడుతుంది.

ఎలాట్ అయి నిల్చున్నాం, కేబిన్ దగ్గర పడుతోంది. అదృష్టవశాత్తూ గార్డ్ బైట లేడు. చలికి లోపలే ఉండి వుంటాడు.

కేబిన్ దగ్గరికి రాగానే కొద్ది దూరం దానితో పరిగెత్తి ఛెంగున ఎగిరి ఇనపరాడ్స్ని పట్టుకున్నాం. జాగ్రత్తగా డెక్ మీద ఎక్కి గార్డు కేబిన్ వేపు చూసేను. తలుపు మూసి ఉంది. దాని పక్కనే చిన్న కిటికీ, అద్దం బిగించి ఉంది. లోపల లైటు వెలుగుతోంది.. గార్డ్ పడుకున్నాడనుకున్న నా అంచనా సరికాదు. కిటికీలోంచి అతను కుర్చీలో కూర్చొని ఏదో రాస్తుండటం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. అదృష్టవశాత్తూ ఇంకా మమ్మల్ని చూడలేదు.

నలభై ఏళ్ళుంటాయతనికి, సన్నగా పొడుగ్గా ఉన్నాడు. కళ్ళకి అద్దాలు, అక్కడక్కడా నెరిసిన జుత్తు. పెంచిన గెడ్డం, ఏ క్షణంలోనైనా అతను కిటికీలోంచి బైటికి చూడవచ్చు. లేదా తలుపు తెరిచి బైటకి రావచ్చు. అందుకే జేబులోంచి పిస్తోలుతీసి రెడీగా పట్టుకున్నాను. నన్ను చూసి డేవిడ్ కూడా పిస్తోలు బైటికి తీసేడు.

నా అంచనా నిజమే అయింది. పావుగంట తరువాత అతను రాయడం ఆపి తలెత్తి కిటికీ వేపు చూసేడు. కాలయముడిలా నిలుచున్న నన్ను చూడగానే మెరుపులా, కేబిన్ మధ్య అమర్చివున్న యంత్రపు చక్రంమీద చెయ్యి వేసేడు. అతనా చక్రాన్ని గనక తిప్పాడంటే ఇంజన్

లోని స్టీమ్ లీక్ అయి ట్రేన్ ఆగిపోతుంది. మా కొంప మునిగిపోతుంది.

అతని చేతికి చలనం వచ్చేలోగా, తలుపు వేపు గెంతి ఒక్క తన్ను తన్నాను. తెరుచుకుంది. మరేమీ ఆలోచించకుండా గార్డ్ మీదికి ఫ్లయింగ్ డైవ్ కొట్టేను. గావుకేక పెడుతూ వెనక్కి పడ్డాడు. ఇంకా నయం, చక్రాన్ని తిప్పలేదు. లోనికి పరిగెత్తి కిందపడ్డ అతని కాలర్ పట్టుకుని లేపేను. ఈలోగా డేవిడ్ లోనికి దూరేడు.

మా అవతారాలూ, చేతుల్లో పిస్తోళ్ళూ ఆ బిక్క ప్రాణిని భీతావహం జేసివుంటాయి. పిచ్చిగా, వెర్రిగా మమ్మల్నీ, పరిసరాలనీ చూస్తూనిదరలో మాట్లాడుతున్నట్టు పలవరించ సాగేడు. "వ...ద్దు...చంపకండి...నలుగు రాడపిల్లలు... పెళ్ళిళ్ళు జెయ్యాలి...అప్పులు తీర్చాలి... అందరూ అనాథలై పోతారు..."

అతన్ని చంపాలన్నా, ఇంకేదైనా చెయ్యాలన్నా మాకు అరక్షణం పట్టదు. అతని పరిస్థితి నన్ను కరిగించి వేసింది.

"డేవిడ్! ఇతన్ని ఓ మూల కూర్చోబెట్టి కనిపెట్టు. గూడ్స్ ట్రేన్స్ సాధారణంగా ప్రతి స్టేషన్లో ఆగవు. ఏదైనా స్టేషన్లో ఈ ట్రేన్ ఆగే సూచనలు కనిపిస్తే ఔటర్ సిగ్నల్ దగ్గరే మనం దిగిపోవాలి," అన్నాను గార్డ్ని డేవిడ్ వేపు తోస్తూ.

డేవిడ్ అతన్ని ఓ మూల తీసికెళ్ళి కూర్చోబెట్టేడు. ట్రేన్ శరవేగంతో దూసుకు పోతోంది.

ఎనిమిది గంటల ప్రాంతంలో ట్రేన్ స్పీడ్ స్లో అవుతున్నట్టు అనుమానం వేసి, కేబిన్లోంచి బైటికి వచ్చి చూసేను. దూరాన ఔటర్ సిగ్నల్, ఇళ్ళూ లీలగా

కనిపిస్తున్నాయి. ఏదో పెద్ద స్టేషన్ వస్తోంది. జేబులోంచి మ్యాప్ తీసి జాగ్రత్తగా చూసేను. అది ఇస్లామ్ నగర్ స్టేషన్, మేము దిగవలసింది అక్కడే!

మ్యాప్ మడిచి జేబులో పెట్టుకుంటూ డేవిడ్‌ని పిలిచేను. అతను బైటికి రాగానే ఇన్‌స్ట్రక్షన్ ఇవ్వసాగేను. "ఇస్లామ్ నగర్ స్టేషన్ రాబోతోంది. మనం ఔటర్ సిగ్నల్ దగ్గరే దిగి, కంచన్‌పూర్ వెళ్ళే బస్ క్యాచ్ చెయ్యాలి. అక్కణ్ణించి భారత సరిహద్దు ఇరవై మైళ్ళే!"

డేవిడ్ తలూపేడు.

ఇంతలో ఔటర్ సిగ్నల్ సమీపించింది. ఒకరివెనక ఒకరం దిగిపోయేము. మమ్మల్ని వదిలిపోతున్న ట్రేన్ వేపు చూసేను. అంతవరకూ బెల్లంకొట్టిన రాయిలా మూల కూర్చున్న గార్డ్, ఇప్పుడు కేబిన్‌లోంచి బైటికివచ్చి రెప్ప వెయ్యకుండా మమ్మల్ని చూస్తున్నాను.

11

గబగబ నడుస్తూ పావుగంటలో ఇస్లామ్ నగర్‌లో ప్రవేశించాం. రాత్రి కావడంవల్ల మమ్మల్ని ఎవ్వరూ అంతగా పట్టించుకోలేదు. స్టేషన్ బస్‌స్టాండ్‌లో ఎంక్వైరీ చేస్తే కంచన్‌పూర్ వెళ్ళే బస్ తొమ్మిదిన్నరకి ఉందని తెలిసింది. నలుగురి దృష్టి పడకుండా బస్‌స్టాండ్ షెడ్‌లో మసకచీకట్లో నిల్చుని చూడసాగాం. తొమ్మిదిన్నరకి బస్ వచ్చింది. ఎక్కి తొక్కి లోన దూరి రెండు సీట్లు ఆక్రమించేము. కండక్టర్ రాగానే కంచన్‌పూర్‌కి రెండు టికెట్స్ తీసేను. పావుగంట తరవాత బస్ కదిలింది. చూస్తూ చూస్తూనే సిటీ పొలిమేరలు దాటింది.

బస్‌లో ఉన్న మిగతా వాళ్ళు మమ్మల్ని అంతగా పట్టించుకోడం లేదు. ముందు ముందు ఏం జెయ్యాలో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాను. నాలాగే ఎవ్వరి ధ్యాస వారిది.

ఇంతలో చిన్న కుదుపుతో బస్ ఆగడంతో నా ఆలోచనలకి బ్రేకుపడింది. కిటికీలోంచి బైటికి చూసేను. చీకటి! అది బస్‌స్టాండ్ కాదు. మరి బస్ దేనికి ఆగింది?

"దేనికి ఆపేవు?" అడిగేడు కండక్టర్, డ్రైవర్‌ని.

డ్రైవర్ జవాబిచ్చేలోగా, ఎవ్వరో బస్‌లోకి వస్తున్నట్టు వెనక తలుపు దగ్గర బూట్సుల టకటక వినిపించింది. చటుక్కున వెనుదిరిగి చూసేను.

మిలిటరీ పోలీస్!

మోచేత్తో డేవిడ్ డొక్కలో కుమ్మి, కళ్ళతో వెనక్కి సైగ జేసేను. డేవిడ్ వెనక్కి చూసి వేడి నిట్టూర్పు వదిలేడు.

అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఉదయం మేము ప్రాణాలతో వదిలిపెట్టిన గూడ్స్‌ట్రేన్ గార్డ్ ఇస్లామ్ నగర్ చేరగానే అధికార్లకి మా గురించి చెప్పి ఉంటాడు. వెంటనే మాకోసం వేట ప్రారంభమై ఉంటుంది.

బస్‌లోకి వచ్చిన ఆ ఇద్దరు మిలటరీ పోలీసులు, లోన ఉన్న ప్రతి ఒక్కరినీ పరీక్షగా చూస్తూ మా వేపు రాసాగేరు. నా గుండె వేగం అందుకుంది. మిగతా పేసింజర్స్‌లాగే మేమూ వాళ్ళని గుడ్లప్పగించి చూడసాగేము. ఇద్దరూ మమ్మల్ని సమీపించేరు. అందులో ఒకడు ఎగాదిగా మమ్మల్ని చూసి, లేవమన్నట్టు వేలితో సైగ జేసేడు.

"దేనికి?" అంటూ లేచి నిలుచున్నాను.

"మిమ్మల్ని సెర్చి చెయ్యాలి. ఆ ఏబర్ సెక్స్ ఏమిటి?" అడిగేడు కాళ్ళదగ్గిర పడున్న వాటిని చూపిస్తూ.

"మేము లేటైపోతాం!" అన్నాడు కండక్టర్ మధ్యలో.

"నువ్వు నీ బస్ తీసికెళ్ళు, మీరిద్దరూ బస్ దిగండి!" అన్నాడు మిలిటరీ పోలీస్ జేబులోంచి పిస్తోలు బైటికి తీస్తూ.

తప్పదు! కిక్కురు మనకుండా, ఏబర్ సెక్స్ ఎత్తుకుని తలుపువేపు నడిచాం. మమ్మల్ని కవర్ జేస్తూ ఆ ఇద్దరు పోలీసులు బస్ దిగేరు. రోడ్డుపక్క వాళ్ళ మోటర్ బైక్ ఆగి వుంది. మేము దిగగానే బస్ స్టార్టయి వెళ్ళిపోయింది.

అది నిర్మానుష్యమైన చీకటి ప్రదేశం!

"పిచ్చివేషాలు వెయ్యకుండా చేతులెత్తి నిల్చోండి!" అన్నాడు ఒకడు.

"ఇది దౌర్జన్యం! అన్యాయంగా మమ్మల్ని బస్ దేనికి దింపేరు? మేము చేసిన అపరాధం ఏమిటి?" అన్నాను జుత్తు గోక్కుంటూ.

అది డేవిడ్ మధ్యా, నా మధ్యా ఏర్పరుచుకున్న ఎమర్జెన్సీ సిగ్నల్. ఆ సిగ్నల్ పాస్ అయిన మరుక్షణం, మా ఇద్దరి చేతుల్లోని ఏబర్ సెక్స్ పిడుగుల్లా వారి గుప్పిళ్ళలో ఉన్న పిస్తోళ్ళమీద పడ్డాయి. ఏం జరిగింది? తెలిసేలోగా ఇద్దరి పిస్తోళ్ళూ నేలవాలాయి.

చిరుతల్లా వాళ్ళమీదికి లంఘించి, కంఠంమీదా, ముక్కుమీదా, నాభికిందా, ఇష్టం వచ్చినట్టు గుద్దసాగేము. ఆ హఠాత్సంఘటనకి వాళ్ళు ఎక్కువసేపు తట్టుకోలేక పోయేరు. ఒకరి తరువాత ఒకరు మొదలు నరికిన చెట్లలా నేలకూలేరు. మొనదేలిన బూటుకాళ్ళతో కణతలమీద

యిద్దరం ఈడ్చి తన్నుసాగేము. కాసేపటికి వారిలో చలనం నశించింది. చచ్చేరో బ్రతికేరో కూడా చూడకుండా ఇద్దర్నీ రోడ్డు పక్క పొదల్లోకి ఈడ్చి, బైటికి కనిపించకుండా చెట్ల కొమ్మలు కప్పేము.

రోడ్డుమీద పడున్న వాళ్ళ పిస్తోళ్ళూ, ఎబర్ సెక్ లూ అందుకుని, మోటర్ బైక్ ఎక్కాం. మోటర్ బైక్ నడపడంలో డేవిడ్ ఉద్దండుడు. అది మిలిటరీ రాయలండ్ ఫీల్డ్ కనక వాయువేగంతో దూసుకు పోసాగింది.

రాత్రి పదిగంటల ప్రాంతంలో కంచన్ పూర్ జేరాం!

ఊరికి ఇవతల మోటర్ బైక్ ఆపి దిగాము. జేబులోంచి మ్యాప్ తీసి, టార్చి వెలుగులో పరిశీలించాను. కంచన్ పూర్ కు ఉత్తరదిశగా వెళ్ళాలి. ఆ వైపు రోడ్డు లేదు. ఇహ కాలినడకే శరణ్యం!

అదృష్టం బావుంటే రేపు మధ్యాహ్నంకు భారత సరిహద్దు జేరుకోవచ్చు.

మోటార్ బైక్ ని రోడ్డు పక్క పొదల్లో కప్పి, మిణుకు మిణుకుమనే చుక్కల వెలుగులో నడక సాగించాం!

12

ఉదయం పదిగంటల ప్రాంతంలో ఓ కొండ ప్రదేశం జేరుకున్నాం. అది ఎత్తైన పొదలతో నిండిన ప్రదేశం. ఆ కొండ ఎక్కి ఆవలివైపు వెళితే భారత సరిహద్దు ఐదు మైళ్ళే. రాత్రి ఒంటిగంట ప్రాంతంలో ఓ చోట కునుకు తీశాంగనక, ఉదయం మిగిలిన తినుబండారాలూ అవీ ఖాళీజేశాం, గనకా ఒంట్లో కాస్త ఏక్టివిటీ ఉంది.

కొండ సగం ఎక్కామనుకుంటాను. ఇంతలో నీలి గగనంలో ఏదో శబ్దం వినిపించి, చటుక్కున తలెత్తి చూసేను.

హెలికాప్టర్!

"డేవిడ్! క్విక్ డౌన్!" అంటూ ఉన్న పళంగా బోర్లా నేలమీద పడ్డాను.

హెలికాప్టర్ మేమున్న చోట ఓ సర్కిల్ కొట్టి వెను దిరిగి వెళ్ళిపోయింది. ఆ ప్లేన్ మమ్మల్ని అంతగా కప్పి పెట్టలేదు. నేలమీద పడుకునే క్రాలింగ్ జేస్తూ ఓ పొద చాటుకి వెళ్ళాం.

బంగ్లాదేశ్ నించి భారత సరిహద్దు చేరడానికి అదే షార్ట్ వే గనక మేము తప్పకుండా ఆ దారినే ప్రయాణమై ఉంటామని ఊహించి, మునీర్ తన అనుచరులతో హెలి కాప్టర్ ద్వారా సెర్చ్ జేస్తున్నాడేమో!

ఇంతలో హెలికాప్టర్ మళ్ళీ ఆవేపు వచ్చింది. ఈ మారు ఎంత కిందికి వచ్చిందంటే దాని గాలికి మేము పడుకున్న చోట పొదల ఆకులు కదలసాగాయి. క్షణం క్షణం అలా ఎగిరి తిరిగి మీదికి వెళ్ళింది. తిన్నతిన్నగా దాని ఇంజన్ శబ్దం దూరమవసాగింది.

"డేవిడ్! సాధ్యమైనంత త్వరగా కొండెక్కి అవతలకి వెళ్ళడం మంచిది. పద!" అంటూ లేచేను.

ఇద్దరం పరిగెత్తుతున్నట్టు కొండ శిఖరం జేరుకుని, ఓబండ చాటునదాగి, ఏబర్ సెక్ లోంచి బైనాక్యులర్స్ తీసేను. వాటిద్వారా చుట్టూ ఓమారు కలయజూసేను.

హెలికాప్టర్ కనిపించింది!

గాలిలో ఎగురుతూ కాదు. దూరాన, పొదలులేని ఓ ఖాళీ ప్రదేశంలో నేలమీద దిగి! అక్కడే ఓ పాడుపడ్డ ఇల్లూ, దాని తాలూకు శిథిలాలూ ఉన్నాయి. నా అను మానం నిజమైంది. హెలికాప్టర్ పిట్ లోంచి మునీర్

దిగుతున్నాడు. అతని వెనకే లియాఖత్, మరో నలుగురు అనుచరులూ దిగేరు. యూనిఫాంలో ఉన్నది బహుశా పైలెట్ అయుంటాడు.

లియాఖత్ మేమెక్కిన కొండవేపు చూపిస్తూ మునీర్‌తో ఏదో అంటున్నాడు. అతను తలూపి మిగతా వాళ్ళకి ఏదో చెప్పేడు. అందరూ జేబుల్లోంచి పిస్తోళ్ళు బైటికితీసి, కొండవేపు రాసాగేరు. పైలెట్ అక్కడే ఉండిపోయేడు.

"డేవిడ్! నాకో పథకం స్ఫురిస్తోంది. మనం వాళ్ళ కళ్ళుకప్పి, కొండ ఎడం పక్కనించి హెలికాప్టర్ని చేరుకోవాలి. అక్కడ పైలెట్ ఒక్కడే ఉన్నాడు. నా పథకం ఏమిటో బహుశా నీకు అర్థమై ఉంటుంది!"

డేవిడ్ తలూపేడు.

బైనాక్యులర్స్‌లోంచి మరోమారు అటు చూసేను. వాళ్ళు చెదురుగా మొదురుగా చెట్లూ పొదలూ చెక్ జేస్తూ కొండవేపు వస్తున్నారు.

ఇక పదమన్నట్టు డేవిడ్‌కి సైగ జేసి లేచేను. బండరాళ్ళ చాటున నక్కుతూ కొండ ఎడంపక్కదిగేము. జాగ్రత్తగా వాళ్ళ దృష్టిలో పడకుండా హెలికాప్టర్ వున్న ప్రదేశాన్ని సమీపించేను. పైలెట్ కాక్‌పిట్‌కు వీపు ఆనించి నిల్చుని సిగరెట్ కాలుస్తూ కొండవేపు చూస్తున్నాడు.

అతని కళ్ళుగప్పుతూ శిథిలమైవున్న ఆ ఇంటి వెనక్కి వెళ్ళేము. పిస్తోళ్ళు బైటికితీసి శబ్దంకాని అడుగులతో హెలికాప్టర్ వేపు నడిచేను. పైలెట్‌కూ, మాకూ మధ్య హెలికాప్టర్ అడ్డం ఉంది. పిస్తోలు రెడీగా పట్టుకుని, దాని ఎడం పక్కనించి వెళ్ళి పైలెట్ వైపు తిరిగేను.

నన్ను చూడగానే అతను షాక్ తగిలినట్టు ఉలిక్కిపడ్డాడు. నమ్మనట్టు గుడ్లు తేలవేసి చూస్తుండిపోయేడు.

"అరిచినా, ఏ చిన్న పొరబాటు జెయ్యడానికి ప్రయత్నించినా ఒళ్ళు జల్లెడ అవుతుంది. జాగ్రత్త! బుద్ధిగా కాక్‌పిట్‌లో వెళ్ళి కూర్చో!" అన్నాను బొటన వేలితో సేఫ్టీ కాచ్ వెనక్కి లాగుతూ.

అతనింకా ఆ హఠాత్పరిణామం నించి తేరుకోలేదు కాబోలు రాతిబొమ్మలా గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నాడు.

"చెప్పేది నీకే!" అంటూ అతన్ని కాలితో వెనక్కి తోసేను.

మా అవతారాలు చూసి అతను నిజంగా బెదిరిపోయేడు కిక్కురుమనకుండా వెళ్ళి కాక్‌పిట్‌లో కూర్చున్నాడు.

అతని వెనకే మేమూ వెళ్ళి సెకెండ్ సీట్లో కూర్చున్నాం.

"భారత సరిహద్దుకి ఇవతల నేను చెప్పిన చోట దించాలి. ఇంజన్ స్టార్ట్ జెయ్!" అన్నాను పిస్తోలు మొనతో పైలెట్ డొక్కలో పొడుస్తూ.

అతని శరీరంతోబాటు నా చెయ్యికూడా షేక్ అవుతోంది. నోరు మెదపకుండా ఇంజన్ స్టార్ట్ జేసేడు. పైన గిరగిర తిరగసాగింది. హెలికాప్టర్ నేలవిడిచి పైకి లేవసాగింది.

బైనాక్యులర్స్ తీసి కొండవేపు చూసేను. మమ్మల్ని వెదుకుతూ సగం కొండెక్కిన మునీర్ దళం హెలికాప్టర్ శబ్దం విని, యిటుచూసి చేతులు వూపుతూ పరిగెత్తుకు రాసాగేరు. అప్పటికే హెలికాప్టర్ కావలసిన ఎత్తుకు వచ్చేసింది.

కిందవాళ్ళు నిప్పుతొక్కిన కోతుల్లా గెంతుతూ చేతిరుమాళ్ళు ఊపుతున్నారు. నవ్వుకున్నాను.

పైలెట్ పిరికిపందలా ఉన్నాడు. బెల్లంకొట్టిన రాయిలా కూర్చుని హెలికాప్టర్ నడుపుతున్నాడు.

గంట గడిచింది. భారత సరిహద్దు ఇంక అట్టే దూరం లేదు. ఇంకా ముందుకి వెళితే ప్రమాదం! కింద ఇటు బంగ్లాదేశ్ తాలూకు ఎయిర్ డిఫెన్స్ గన్స్, అటు భారతదేశం ఆర్టిలరీ (ఫిరంగిదళం) తాలూకు గన్స్ ఎల్లవేళలా తయారుగా ఉంటాయి. సూచన ఇవ్వకుండా, అనుమతి లేకుండా తమ రేంజ్ లోకి వచ్చిన ఏ విమానాన్నయినా కూల్చివేసే అధికారం వారికుంది!

అందుకే బైనాక్యులర్స్ లోంచి జాగ్రత్తగా కిందికి చూస్తూ, మేము ఎక్కడదిగితే సురక్షితంగా ఉంటామో అంచనా వెయ్యసాగేను. ఓ చోట హెలికాప్టర్ దిగడానికి అనుకూలమైన ప్రదేశం కనిపించింది.

అక్కడ దింపమని పైలెట్ కు ఆజ్ఞాపించేను.

ఐదునిమిషాల్లో హెలికాప్టర్ ఆచోట దిగింది.

ఇంతవరకూ పైలెట్ బుద్ధిగా మాతో సహకరించేడు. అతని చంపడం చాలా అన్యాయం. ఇక అతనితో మాకు పనిలేదు. అతనిని కాళ్ళు చేతులు కట్టి పడేశాము.

స్నేహ పూర్వకంగా అతని భుజంతట్టి, "చెప్పినట్టు విని మాతో సహకరించినందుకు మెనీథాంక్స్! నామాట వినకుండా ఏ చిన్న పొరబాటుజేసి వున్నా, ఈపాటికి యమలోకంలో షికార్లు కొట్టేవాడివి. గుడ్ బై!" అన్నాను కాక్ పిట్ లోంచి దిగుతూ.

నా వెనకే డేవిడ్ కిందికి దూకేడు.

ఆ తర్వాత బంగ్లాదేశ్ బార్డర్ సెక్యూరిటీ ఫోర్స్ కళ్ళుగప్పి, భారతభూమిలో కాలుపెట్టడం ఏమంత కష్టం కాలేదు మాకు.

—: ఐ పో యిం ది :—